

KÜRT HALKININ YANINDA OLMAK



Barış için Akademisyenler inisiyatifinden akademisyenler İstanbul ve Ankara'da bir araya gelerek, Kürdistan'daki çatışmaların ve hak ihlallerinin sona ermesi için başlattıkları imza kampanyasını duyurdular ve ülkede kıyamet koptu.

Bildiriyi imzalayan 1128 akademisyen için derhal linç kampanyaları örgütlendi. Tehditlerin bini bir para...

Ancak artık "hiç bir şey eskisi gibi değil"...

Faşizmin her saldırısı, çığa dönüşen kartopu gibi. Her saldırı toplumda tepkilerle karşılaşılıyor, bir karşı koyuşa dönüşüyor.

Bildiriyi imzalayan akademisyenlerin sayısı iki günde 2000'e çıktı. Tiyatrocular, yazarlar, sinemacılar, hukukçular,

hukukçular, yayınevleri, dünya çapında ün yapmış aydın ve yazarlar, öğrenciler, emek örgütleri... Kısacası toplumun her kesimi, bu bildirinin arkasında olduklarını ilan etti. Ve akademisyenler şahsında topluma dayatılmak istenen düşünce tarzına, yaratılmak istenen baskı ve korku ortamına boyun eğmeyeceklerini haykırdı.

MÜÇADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

20 Ocak - 3 Şubat 2016 / S 301 / 1 TL

FAŞİZMİ DEVRİMLE EZECEĞİZ



Bugün Türkiye ve Kürdistan'da yaşananlar artık bir vahşet boyutuna ulaştı. Faşist TC devleti Nazi faşizmini aratmayacak şekilde kendisine karşı olan herkese, herşeye saldırıyor. Saldırılarında sınır tanımıyor. Kürdistan'da her gün çocuklar, kadınlar, gençler, yaşlılar, devlet tarafından acımasızca katlediliyor.

Yaşananların bir iç savaş olduğu aşikar. Artık herkesin yaşanan bu iç savaşta safını belli etmesi gerekiyor. Ya işçi sınıfından, emekçilerden, yoksul Kürt halkından, Alevilerden, gençlerden, kadınlardan, devrimci ve sosyalistlerden yanasınız ya da faşist devletten yanasınız. Ya bilimden yanasınız ya dinci faşizmden, ya özgürlüklerden yanasınız ya baskı ve esaretten..

Devlet, tüm kurum ve kuruluşlarıyla kendini bir Hitler bozuntusunun arkasına yığımıştır. Onun şahsında bir varlık yokluk savaşı sürdürüyor; ya bu savaşı kazanacaklar ve tekeli kapitalizmin ömrünü biraz daha uzatacaklar ya da kaybedecekler ve tarihin bu son sömürücü sistemiyle birlikte ta-

rihin çöplüğüne yuvarlanacaklar. Sorun artık böylesine amansız konmuştur.

Faşist TC devleti, hem içeride iç savaşı hem de dışarıda bir emperyalist savaşı böylesine canice sürdürme gayreti içindeyken, artık hiçkimsenin "aşırı muhalefet partisi" gibi davranma lüksü kalmamıştır. Sınıflar savaşımının geldiği düzeye uygun davranmamak, hala parlamenter budalalıklarla uğraşmak affedilmez bir hata olacaktır.

Şimdi bütün güç ve enerjinin faşist sistemin dağıtılmasına yoğunlaştırılması gerektiği ortada. Olayların "ya kanlı kavga ya yokoluş" aşamasına geldiği aşikar. Devrim cephesinin birleştirebileceği bütün güçlerle birlikte faşizme karşı topyekun bir saldırıya geçmesi, kaçınılmaz bir olgu olarak önümüzde duruyor. Bu artık en belirleyici kavga olacaktır. Yıllar önce Leninist Parti tarafından öne çıkarılan Ya Devrim Ya Ölüm sloganı şimdi daha fazla ete kemiğe bürünmüştür.

Uluslararası koşullar, emperyalist kapitalist sistemin dünya çapındaki bunalımı, komünist bir devrim için koşulların

olgunlaştığını gösteriyor. Dünya bugün belki de tarihte hiç olmadığı kadar bir siyasal, toplumsal devrimin etkisi altına girmiştir. Küresel çapta süren iç savaş, mutlaka devrimci sonuçlarına ulaşacaktır. Ve görünen odur ki, Türkiye ve Kürdistan bu yeni doğuma beşiklik edecek yerlerin başında geliyor. Türkiye ve Kürdistan'da faşist devletin başlattığı bu azgınca saldırının altında kalması, onun için sonun başlangıcı olacaktır

Devrimcilerin, komünistlerin dikkatlerini bu konu üzerinde yoğunlaştırmaları, siyasi iktidarın ele geçirilmesi ve halk iktidarının kurulması için varolan tüm güçleriyle çarpışmaları gerekiyor. Bu konuda yaşanacak her gecikme faşist devletin ömrünü uzatmaya hizmet edecektir.

Bir Geçici Devrim Hükümeti programı üzerinde sağlanacak mutabakat, buzu kırarak yolu açacaktır.

Faşizmi bu şekilde bir devrimle ezmek mümkündür ve bu görev ne olursa olsun başarılacaktır.

Devrim >>Editör...

DEVİRİM VE İKTİDAR CEPHESİ

Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi derinleştikçe devrimin sorunlarına yönelik çözüm arayışları da yoğunlaşıyor.

Bu sorunların başında "birlik" sorunu geliyor. "Birlik" sorunu, Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketinin oldukça parçalanmış halde olmasının sonucu ortaya çıkan bir sorundur. Birleşebilecek bütün devrimci güçleri bir araya getirmek; "Cephe" ya da başka bir biçim altında birleştirmek devrimin zaferi için gereklidir.

3

Kitle Pratiğinin Gösterdikleri

C.Dağlı

2

Birleşik Devrimde Yeni Bir Durum

Özgür Güven

4

Ofis'ten Sur'a Uzun İnce Bir Yol

Umut Çakır

5

Bitmek Bilmez Komploları

Ali Varol Günel

9

Topyekün Faşizm De Düzeni Kurtaramayacak

Taylan İşık

10

KİTLE PRATIĞININ GÖSTERDİKLERİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Dünya tarafından da incelenecek bir deneyimimiz var. Üzerine çok şey söylenecek, düşünce ortaya konacak kadar geniş bir deneyimdir bu. Birçok yazarın giderek üzerinde daha çok laf etmesi bundandır. Önemli olan deneyimin nasıl ele alındığıdır.

Türkiye’de sınıf mücadelesi pratiği, yani proletaryanın ve emekçi halkın toplumsal kurtuluş yolundaki pratiği ve Kürdistan proletaryası ve halkın ulusal-sınıfsal (toplumsal) kurtuluş mücadelesinin pratiği bize neyi gösterdi: Devrimci hedefe yalnızca devrimci savaşla varılacağını. Gelişmeler karşımıza bir çok mücadele biçimi çıkarabilir, fakat devrimci biçim ve devrimci yöntemler hareketi sürükleyici olmalıdır, belirleyicidir, sonuç alıcıdır. Mücadele biçimlerinin hangisinin birincil, hangilerinin ikincil duruma düştüğünü sınıflar ilişkisinden sınıf kavgasının nesnel gelişiminden çıkarırız. Somut durumun çözümlemesi, yığınsal devrimci savaşımın birincil, belirleyici ve sonuca götürücü olduğunu gösteriyor.

Kitlelerin toplumsal pratiği, sınıf mücadelesinin deneyimi dar ve sınırlı olduğu zaman, teori, dar pratiğe dayanıyordu. Bugün teori, sınıf mücadelesinin zengin pratiğine dayanıyor. Bu, teorisinin zenginleşmesi, gelişmesi ve yeni yönlerinin ortaya çıkması demektir. Toplumsal pratik büyük bir gelişme gösterince, bu, teoride kendi yansımaları bulur. Burada önemli olan, teorisinin halk pratiğinin özünü yansıtmadığıdır. Olayların akışının yönünü en özlü biçimde açıklamasıdır. Teori, toplumsal pratiği ne kadar doğru ve derinlikli olarak yansıtabilirse, o kadar değerli olur. Toplumun çelişmeli evrimi ve olayların akışı, toplumsal devrim yönündedir. Teori, bunun ana çizgilerini verebilmelidir.

Yarım yüzyıldır tüm yoğunluğu içinde yürütülen sınıf savaşımı var, toplumsal mücadele var. Bu, şiddetli ve büyük bir çatışmadır. Biz, teori vb. zihinsel yolla bu çatışmanın bilincine varırız. İşçi hareketinin içinde yer alan oportünist ve öteki uzlaşmacı siyasetlerin, on yıllardır süren bu çatışmanın bilincine gerçek anlamıyla, özsel olarak vardıkları söylenebilir mi? Teorileri somut nesnel toplumsal gerçekliği açığa çıkarıp, açıklayabiliyor mu? Emekçi kitlelerin kapitalizme karşı toplumsal savaşımı sokak savaşlarından, ayaklanmalardan geçerken, onlar, tüm bu pratiği, tüm bu zengin deneyimi yoksayıp, hareketi ilk dönemki düzeyinde ele alıyorlar. Dolayısıyla toplumsal savaşımı daha ileri götürecek düşünce geliştiremiyorlar. Bu yüzden devrim için en uygun durum, en geniş olanaklar ve bu güne değin ulaşılmış en büyük devrimci kitle hareketi en etkin biçimde değerlendirilemiyor.

Küçük-burjuva sosyalistler ve öteki küçük-burjuva gruplar sık sık sürece söz ediyorlar. Fakat, bu, gerçek bir süreç değildir, yani kitle hareketini, gelişmeyi ve dönüşümü içeren somut bir süreç değil, zihinlerinde oluşturdukları bir süreçtir. Bu yüzden onların düşünceleri, nesnel toplumsal gerçeklerle çelişme içindedir. Bu yüzden sık sık yanlışla düşüyorlar.

Gerçek süreçte şunlar oluyor: Türkiye ve Kürdistan proletaryası, emekçi halk kitleleri, burjuva egemenliğe karşı, gün gün yükselen bir savaşım yürütüyorlar. Uzun bir dönemi alan devrimci savaşıma karşı, egemen sınıf halen iktidarda ise de, kitlelerde tekelleri sermaye egemenliğini devirecek denli güç birikti. Bu güç, her sokak savaşında, her ayaklanmada biraz daha büyüyor. Bu güne dek düşman sınıflar arasındaki kesin hesaplaşma sonuçlanmadan hep ileriye ertelendi. Fakat bugün, bu tarihsel hesaplaşmanın daha fazla ertelenemeyeceği bir noktaya gelmiştir.

Kapitalist sınıf kaçınılmaz hesaplaşmada üstün gelmek için saldırı üstüne saldırı yapıyor. Kritik an yaklaştıkça, bu saldırıların hangi noktaya dek vardırılabileceğini göreceğiz. Bugünden saldırıları iğrenç düzeylere vardı. Burjuva zor, karşıt bir zorla, proletaryanın ve emekçi halkın devrimci zoruyla, devrimci zor araçlarıyla, devrimci zor yöntemleriyle yenilgiye uğratılabilir. Burjuva zor ve baskı aygıtını parçalamak için yığınsal devrimci savaşım ve devrimci zor yöntemleri dışında pasifist yollar önerenler devrimci kitleleri sadece yenilgiye uğratırlar. Bu, sömürücü kapitalist sınıfı devirmeyi hedefleyen işçilerin ve tüm yoksulların devrimci mücadele çizgisine karşı, burjuvaziyi uzlaşma çizgisinde yürütmektir.

Sürekli olarak ve yıllarca burjuva devletin baskısı ve saldırılarıyla yüz yüze olmak, emekçi kitlelerde militanlaşma, devrimci savaşçılık, her yasak ve saldırıya anında eylemlerle yanıt verme yeteneği, en ağır baskı koşullarında, faşizm altında örgütlenme becerisi, faşizme ve sermayeye karşı her koşul ve durumda mücadele verme bilinci ve kararlılığı vb. geliştirdi. Bu da az bir şey değildir. Bunun büyük önemi şuradadır ki, tekelleri kapitalistler saldırılarını hangi düzeye çıkarırlarsa çıkarırlar sonuç alamazlar; çünkü, her zaman savaşan devrimci bir kitleyle karşı karşıya olacaklardır.

Söylediklerimiz sadece birer laf değil, pratik gerçeklerdir, yaşamın olgularıdır. Bu durumla her gün karşılaşyoruz. Siyasi iktidar, tüm saldırılarına, on yıllarca sürdürdüğü burjuva iç savaşa ve bugün günlük hale gelen katliamlarına karşı, birleşik devrim hareketi geriletememiştir. Daha ötesi, devrimin ilerlemesini durduramamıştır. Proleter kitleler olsun, emekçi halklar olsun, devrim kavgasını her gün daha ileri bir yere taşıyorlar.

Gerçek süreçte bunlar oluyor.

Uzun süren savaşlardan geçmiş eğitimli, bilinçli, politik deneyimi olan devrimci yığınlara öncülük etmek, kendini onlara kabul ettirmek kolay değildir.

Her şeyden önce, güncel sınıf mücadelesinde, proletaryanın, emekçi kitlelerin mücadele gereksinimine yanıt verilmesi gerekiyor. Mücadelede taktik, yöntem ve biçim ele alınırken mücadeleciler kitlelerin bugünkü düzeyi ve devrimci kavganın ileri bir noktada olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. Bugün ancak, iktidarı ele geçirmeye yönelik eylemler, emekçilerin mücadelesinin gereksinimini karşılayabilir. Güncel devrimci hedef budur. Yığınların hayata geçirmekle yükümlü olduğu görevler bu hedefe göre belirlenmelidir.

Hiç kimse, son derece radikal, devrimci olan hedefe sakin bir ortamda ve ılımlı yollarla varacağını düşünmesin. Zaten sınıf mücadelesinin canlı pratiği öyle sakin geçmiyor. Düşman sınıflar alabildiğine boyutlanan bir mücadeleden geçiyor. Süreç alt üst oluşlu fırtınalı bir süreçtir. Yeni olan, bu süreçte, yığınların toplumsal mücadelesinden doğacaktır.

Katliamlara Karşı Mücadele Birliği Zamanı!

Faşist devlet aylardır Kürdistan da kana doyamamışçasına katliamlara devam ediyor. Her gün utanç hanesine yeni bir isim ekleniyor. Çocuk bedenlerine kadın isimleri eklendi. Kapısının önünde öldürülen hamile kadınlar, sofrası başında katledilen analar. Ölüm, acılar birbirine karıştı. Her gün ölü bedenler yerlerde sergilenerek, insanların gözleri korkutulmaya çalışılıyor. “Ya öleceksiniz ya gideceksiniz!” politikası dayatılıyor. Bunca baskı ve zora rağmen “Yaşamak Direnmektir” diyen Kürt halkı sokak sokak çatışarak yaşamı var ediyor.

En son Şırnak Silopi de açılan yayılım ateşi ile DBP Meclis Üyesi Seve Demir, (KJA) Özgür Kadın Kongresi Üyesi Fatma Uyar ve Silopi Halk Meclisi Başkanı Pakize Nayır katledildiler. Kürt halkının kadın öncüleri faşist devlet tarafından bilerek ve istenerek katledildi.

Faşist TC'nin ve onun polislerinin-aske-



rinin kadınlara yönelimini doğru okumak gerekiyor. Son zamanlarda sıkça yaşanan kadın ölümleri gözümüzü, kulağımızı ve hatta yüreğimizi tek bir odağa çevirmemizi dayatıyor. Zor zamanlardan geçiyoruz. Devrim dediğimiz şey de işte bu zor zamanlardır. Faşist devlet de çok iyi anlamış, devrimin kadın olmadan gerçekleşmeyeceğini. Katledilen kadınlar hendeklerin ardında devrimi ilmek ilmek ören kadınlardı.

Günlerdir Türkiye’den Kürdistan için yapılan her çağrı devlet terörüyle karşılaştı. Utanç verici sessizlik kırılıyor ve kadınların isyanıyla kulakları patlatacak haykırışlara dönüşecek. Ve şimdi biz Dünyaya Başkaldıran Kadınlar Kürt halkının özgürlük mücadelesine destek vermiş, devrim ve Sosyalizm mücadelesinde ölümsüzlüğe uğurladığımız AYSUN BOZDOĞAN, SİBEL SÜRÜCÜ ve AYNİL OKTAR yoldaşlarımızın yaratığı değerleri omuzumuzda taşıyarak özgürlük çığlığımızı Kürt halkının özgürlük çığlığına katıyoruz.

Şimdi katliamlara karşı Mücadele Birliği zamanı! Bugün hepimiz FATMAYIZ! Hepimiz SEVEYİZ! Hepimiz PAKİZEYİZ!

KADIN DEVRİM ÖZGÜRLÜK! VARDIK VARIZ VAROLACAĞIZ!

EKA-Emeki Kadınlar

Kadınlar Botan'a Yürüdü



11 Ocak günü Botan'a yürümek isteyen kadınlar, sabahın erken saatlerinde yola çıktı.

Bodrum, Mersin, Adana, İstanbul, Ankara gibi birçok kentten gelen BİKG, Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, KOM aktivisti kadınlar ile KJA Koordinasyon üyeleri, kadın siyasetçilerle birlikte Amed'de DBP İl Örgütü binası önünde toplandı. Kadınlar buradan, araçlarla yürüyüşün başlayacağı Siirt'e hareket etti. Yürüyüşe katılmak için Adana'dan Siirt'e yola çıkan HDP'li-ler ise polis tarafından engellendi.

İstanbul, Malatya ve Adıyaman kentlerinden gelen kadınların, Siirt Yeni Otagarı'nda toplanması engellenirken, araçlar kent girişinde durduruldu.

Bitlis'ten yola çıkanlar polisler tarafından Kurtalan'a 8 km kala durduruldu, arabaların içine giren polisler halkı darp etti. Kitle, bir dinlenme tesisinde bekletildi.

Aydın ve Mersin'den gelenler araçlar ise, Başur Çay'ında bekletildi.

Engellemeyi protesto eden kadınlar, el ele tutuşarak insan zinciri oluşturdu. Kadınların bekletildiği kentin girişinde, Cizre'de katledilen Tayfun Yaşlı'nın cenazesi de alkış ve zılgıtlar eşliğinde karşılanıp, defnedileceği Muş'un Malazgirt ilçesine doğru uğurlandı.

Batman'dan yola çıkan kadınlar da kent çıkışında kurulan polis kontrol noktasında tutuldu. Tepki gösteren DBP İl Eşbaşkanı Mehmet Candemir, KJA aktivisti Nurten Üzümcü, DBP Merkez İlçe Eşbaşkanı Remziye Kaftan ve DBP İl Yöneticisi Afif Filiz gözaltına alındı.

Yürüyüşten vazgeçmeyen kadınlar, Mardin üzerinden Şırnak'a gitti.

Nijerya'da Boko Haram'ın yaklaşık 2 yıl önce kazdığı yüzlerce kız çocuğunun kurtarılmasıyla ilgili bir girişimde bulunulmamasına tepki gösteren aileler, 14 Ocak'ta saraya yürüdü ve oturma eylemi yaptı.



Barış İçin Kadın İnisiyatifi, 13 Ocak günü 19.00'da Kadıköy Halitağa'da "Ayşe Öğretmen'e destek olmak için ses çıkarma eylemi yaptı.

Sessizliğimiz Öfkemizden



Silopi'de 3 kadının katledilmesi, Barış İçin Kadın Girişimi tarafından 6 Ocak günü Galatasaray Meydanı'nda protesto edildi.

Fatma Uyar, Seve Demir ve Pakize Nayır'ın katledilmesine karşı "Üzgünüz Öfkeliyiz. Silahlar Sussun Barış Konuşsun" pankartı açan kadınlar, siyaset yapan kadınların hedef seçilerek öldürüldüğünü söyledi.

"Sessizliğimiz öfkemizdendir" diyen kadınlar, 10 dakika süren bir sessizlik eylemi yaptılar.

"Kürdistan'da siyaset yapan, oraya gittiğinizde size ev sahipliği yapan güzel insanların bu şekilde öldürülüşünün ne kadar acı olduğunu" söyleyen kadınlar, okudukları basın açıklamasında 3 kadının yaralı olduklarını, arayıp ambulans istediklerini, ancak ambulans gönderilmediğini, saatler sonra da cesetlerinin alındığını söylediler ve kadınların bedenlerindeki izlerden işkence ile öldürüldüklerinin anlaşıldığını anlattılar.

Basın açıklamasının ardından "Jin Jiyan Azadi" sloganı ile eylem sona erdi.

Eyleme destek veren EKA da, kadınları katleden devlete ve sisteme başkaldırdıklarını, artık bunlara yeter denilmesi gerektiğini söyleyen konuşmalar yaparak, sloganlarla alandan ayrıldılar.

KJA'dan Fransız Konsolosluğu'na Siyah Çelenk



Konsolosluğu önünde siyah çelenk bıraktı. "Sorumlular Hesap Verecek" yazan çelenği konsolosluk önüne bırakan kadınlar sık sık, "Jin Jiyan Azadi", "Kadın Yaşam Özgürlük" sloganları attı. Eyleme HDK Eş Sözcüsü Sebahat Tuncel de katıldı. Kitle adına basın metni ise KJA Sözcüsü Yeşim Keleş okudu.

"Devrimci kadınların hepsi onurlu duruşları ile kendilerini Kürt kadınının özgürlük mücadelesine adanmış" diyen Yeşim Keleş, "Anlaşıyor ki bu devlet bilinçlenen ve direnen, örgütlü kadından, Kürt kadın iradesinden çok korkmaktadır" dedi.

Sakinelerin, Sêvêlerin mücadelesini sürdüreceklerini söyleyen Keleş, onların ruhları ile tüm kadınları daha fazla örgütlenmeye ve daha çok mücadeleye çağırarak, "Onların yükselttikleri mücadele bizim mücadelemizdir" dedi.

Eyleme HDK Eş Sözcüsü Sebahat Tuncel ise üç kadın devrimciyi katledenlerin Kürdistan özgürlük mücadelesinde ve kadın özgürlük mücadelesinde yer alanlara gözdağı mesajı vermeye çalıştığını belirterek, "Bu katliamı yapanlar savaşın devam etmesine, barışın bu topraklarda inşasına engel olmak istedikler" dedi.

Eyleme Emekçi Kadınlar (EKA) da katılarak destek verirken, attıkları "Kadın Devrim Özgürlük" sloganına tüm kadınlar katılarak alkışlar ve zılgıtlarla eylem sonlandırdılar.

DEVİRİM VE İKTİDAR CEPHESİ

Editör

Baş tarafı 1. sayfada...

Bu güne kadar "Sol" hareket içinde bu konuda pek çok girişim oldu. Sayısız "birlik" denemesine girişildi. Ne var ki bunların hiçbirinden sonuç alınmadı.

Bu başarısızlığın nedenleri üzerinde etraflı biçimde durulmalı elbet. Ama en öne çıkan nedene hemen işaret edebiliriz. Çekinmeden diyebiliriz ki bu güne kadar ki tüm birlik girişimlerinde başarısızlığın arkasında hedef ve amaçların devrimci olmaması var.

Hedef ve amaçlar devrimci olmayınca "birlik" için başvuru kesimler de doğal olarak sosyal reformist parti ve örgütlerle onların izinden giden oportünist hareketler oluyordu. Tersine doğru; bu tip hareketlerle kurulacak birlikler ancak reformist bir içerikte olabilirlerdi öyle de oldu.

Oysa, böylesi birliklerin kalıcı ve etkili olabilmeleri için herşeyden önce amaç ve hedefler bakımından dönemin karakterine uygun olmalıydı. Devrimci dönemlerde ancak amaç, hedef ve mücadele biçimleri bakımından devrimci ka-

raktere sahip birliklerin kalıcı ve etkili olma şansı var.

UKH, bu güne kadar, çeşitli nedenlerle, hep sosyal reformist parti ve örgütlerle "birlik" girişiminde bulunmayı tercih etti. Sosyal reformist parti ve örgütler ise, birincisi, UKH'ni "barışçıl" mücadele biçimlerine çekebileceklerini; ikincisi UKH'nin kendilerini parlamentoya taşıyabileceklerini umdukları sürece UKH'nin yasal kurumuyla birlikte yürüdüler.

UKH'ne silah bıraktırmak ve uzlaşmacı çizgiye çekmek bunların her zaman açık/gizli amacı olmuştur. Bu bir politik mücadeledir ve böyle olması eşyanın doğası gereğidir. Dolayısıyla bu sözlerimizde kimse suçlama vb aramasın. Böyle bir amacımız yok. Sorun biçim ile içeriğin uyumu sorunudur. Hedef ve amaçlarla araçların uyumu sorunudur.

Ama eninde sonunda iç savaş kendi mantığının son noktalarına doğru ilerleyecek ve kendi sonuçlarını doğuracaktı. İşler bu noktaya gelene kadar sınıf savaşının oyuklarında, çatlaklarında yaşam alanı bulanlar için belli bir noktadan sonra deniz bitecekti. Bitti.

Kürdistan'da ve buna paralel olarak Türkiye'de iç savaş daha önce görülmemiş derecede

derinleşiyor. Bu süreç aynı zamanda bir devrim sürecidir. Devrimi bir iç savaş olmadan düşünenler ancak hayal aleminde yaşayanlar olabilir.

Kürdistan'daki mücadelenin sertliği dünyanın gözü önünde. Faşist devletin yürüttüğü iç savaş bir halkın imhasını amaçlıyor. Buna karşılık Kürt halkı öncülüğündeki Kürdistan halkları devrime doğru yürüyorlar.

KCK Yürütme Konseyi Eşbaşkanı Bayık, "Silahlı mücadeleye son vermek için hiç bir neden yok" tespitini yaptıktan sonra UKH'nin kararlılığını şu sözlerle dile getiriyor:

"Teslim olmayacağız. Direneceğiz. Biz mevcut durumda, tüm olanaklarımızla ve elimizdeki tüm kaynaklarla varoluş mücadelesi veriyoruz. Yakında Türkiye'nin içinden ve dışından gelen başka örgütlerle birlikte yakında bir devrimci direniş cephesinin kuruluşunu ilan etmeyi öngörüyoruz."

Evet, devrimci güçlerin mücadelesini birleştirecek bir yapı -adı "cephes" ya da başka bir şey olmasının şimdilik önemi yok- gereklidir. Ama bu "cephes" bir direniş cephesi değil, devrim ve iktidar cephesi olmalıdır. Devrimi başarmayı, iktidarı ele geçirmeyi başlıca amaç edinmiş bir cephe olmalıdır.

Direnme, savunmadır ve iç savaş ya da ayaklanmalarda savunma yenilgiye götürür. Cephe direnmeyi değil, devrimi örgütlemeyi başlıca amaç edinmeli, halklara devrim yolunu göstermeli ve iktidarı ele geçirmede öncülük etmelidir.

Kürdistan ve Türkiye halkları bir devrim süreci yaşıyorlar. İç savaşın şiddetlenmesinin anlamı da nedeni de budur. Bir devrim sürecinde halklar öncülerinden devrimi nasıl muzaffer kılacaklarını, iktidarı nasıl ele geçireceklerini öğrenmeyi beklerler; bunu umut ederler.

Devrimci cephenin başlıca ve ilk amacı bu olmalı. Bu amaçla Devrimci cephe, eline geçen ilk fırsatta, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını tanıyacağını, Bütün İktidarı Halkların eline vereceğini, zindanları yıkıp tutsakları özgürleştireceğini açıkça ilan etmelidir.

Devrimci cephe etkili olmak istiyorsa halklarda kurtuluş umudu uyandırmalı ve kendisinin buna muktedir olduğuna halklarda bir inanç, bir güven yaratmalıdır.

Şimdiki ihtiyaç budur. Kendisinin bir iktidar odağı olduğuna halkları inandıran bir devrimci cephenin zaferi önünde hiç bir engel kalmayacak.

Kürt Halkının Yanında Olmak: ŞİMDİ DEVİRİM ZAMANI

Yanı başımızda bir halk katlediliyor... "Kardeşimiz" dediğimiz, "mücadelesinin yanında olacağımız"a söz verdiğimiz...

Günler ilerledikçe ölenlerin sayısı artıyor. Annesinin karnındaki bebeklerden tekerlekli sandalyesindeki yaşlı felçlilere, analardan çocuklara, kadını erkeği, genç savaşçılarından avukatlarına, sağlıkçılara, siyasetçilerine kadar her geçen gün öldürülenlerin listesine ekleniyor.

Daha dün 3 kadın devrimci, Sêvê Demir, Pakize Nayır, Fatma Uyar yaylım ateşine tutularak katledildi. Ateş açıldı, yaralandı, yaralıların alınmasına hastaneye götürülmesine izin verilmedi. Saatler sonra devlet cenazeleri morga kaldırdığında, işkence izleri çok açıktı. 3 kadın devrimci, işkence ile öldürüldü!

Aynı saatlerde 12 yaşında bir çocuğun daha ölüm haberi geliyordu. Bugün de güne yine bir gencin ölüm

haberi ile başladık.

Yanı başımızda bir halk katlediliyor. Artık Yeter!

Bir halk katlediliyor, yaşlılarıyla çocuklarıyla, en önde yürüyen kadınlarıyla, aydınlarıyla, elde yürek dövüşen gençleriyle...

Zaman, ayağa kalkma zamanı. Zaman, "kardeşimiz" dediğimiz Kürt halkı ile birlik olma zamanı, onların yanında dövüşme zamanı.

Bulduğumuz her yerde sokağa çıkma zamanı, Kürt halkı ile ateşten köprüler kurma zamanı.

Kürt halkı kazanırsa, devrim kazanacak, emekçi halklar kazanacak. Kaybederse, kaybedeceğiz.

Her yerde sokağa çıkalm, bulduğumuz her yeri eylem alanına çevirelim.

Şimdi zaman, mücadele birliğini örme zamanı. Şimdi zaman, Devrim Zamanı.

Korkmuyoruz

Büyük, keskin, ağır ve bir o kadar da sert günlerinden geçiyoruz tarihin. Devletin katliamcı politikaları tüm aymazlığıyla zirveye çıkıyor. Bir ülke tankla, topkla ve barutla imtihan ediliyor. Kürdistan'ın dört bir yanında eşitsiz bir savaş kol geziyor. Bir yanda Kürt halkının özgürlük ayaklanması yükseliyor, diğer yanda devletin kanla boğma hamleleri...

İç savaş koşullarında yaşıyoruz ve devlet Türkiye cephesinden en ufak, en barışçıl sesleri bile bertaraf etme yoluna girdi. Barış İçin Akademisyenlerin ilan ettiği bildiri ve bildiriye imza atan akademisyenler için cadı avı sürüyor. Görülüyor ki en barışçıl tepkiyle en radikal tepki ödenen bedel noktasında aynılaşıyor.

Ülkenin tüm akademisyenlerini ve aydınlarını geri adım atmamaya ve daha da ileri tepkiler vermeye davet ediyoruz.

Size yönelen cadı avı ve itibarsızlaştırma saldırılarına karşı yanınızdayız. Yalnız değilsiniz!

Bu topraklarda yaşayan tüm emekçiler olarak; KORKMUYORUZ!

Cadı avlarıyla bizleri boğamayacaksınız!

Devrimci Emekçi Komiteleri / DEK

Yaralı Çocuk İçin AİHM'e Başvuru



16 yaşında idi. Adı Hüseyin Paksoy. 15 Ocak akşamı Cizre'de Nur Mahallesi'nde yaralandı, ancak mahalleye ambulansın girişine izin verilmediği için hala hastaneye kaldırılmadı. Hastaneye götürmeye çalışanlara da ateş açıldı.

2. gününde sağlık durumu giderek ağırlaşan Hüseyin Paksoy'un acil bir şekilde hastaneye kaldırılması için ailesi adına Avukat Nuray Özdoğan bir dilekçe ile AİHM'e başvuru yaptı. Paksoy'un sağlık ve yaşam hakkının engellendiği için acil olarak yasağın kaldırılması gerektiğini vurguladığı dilekçede, AİHM'den Paksoy'un hastaneye kaldırılması için acil karar verilmesi talebinde bulunuldu...

AİHM, Cizre'de 4 gün yaralı halde bekletilen Hüseyin Paksoy için yapılan başvuruyu kabul etti. Mahkeme, yaşam hakkı için acilen alınması gereken tedbirlerin alınmasını ve can güvenliğinin sağlanmasını istedi.

18 Ocak günü, Cizre'de bulunarak hastane morguna getirilen kimliği belirsiz bir cenazenin Hüseyin Paksoy'a ait olduğu söylendi.

Emekçi Kadınlar Amed'de

Emekçi Kadınlar (EKA), "Amed'le ateşten köprüler kuruyoruz" diyerek, 13 Ocak Çarşamba günü, sabah saatlerinde Amed'e



gitti.

Emekçi Kadınlar 2 hafta öncesinden başlayarak yaptığı çalışmalarla abluka altındaki mahallelere ulaştırabilmek için temel ihtiyaç malzemeleri, kuru gıdalar ve bebek mamalarını da, bir gün öncesinden otobüslerle Amed'e yolladı.

Amed'de ilk olarak Pakize, Fatma ve Seve için KJA'nın açtığı taziye çadırına gide-

rek burada Kürt kadınlarıyla sohbet eden EKA'lılar, ardından "Enternasyonal bağın, halkların mücadele birliğinin örülmeye ihtiyacı var. Kadınlar bu birliğin ayakları olmalıdır" diyerek Rojava Yardımlaşma Derneği'ne gitti.

Emekçi Kadınlar daha sonra İHD'ye de giderek, cenazeleri Sur'da abluka altında bekletilen cenazeleri almak için açlık grevi yapan ailelerin yanına gittiler. Sosyal medya hesaplarından "Kutsal saydığımız değerler, cenazelerin gömülmesi gibi törenler Kürdistan'da ne kadar da zor. Cenazelerini alabilmek için analar açlık grevinde. Bedenlerini ölüme yatırıyorlar. Bir cenazeyi almak için insanlar mı ölmeli? Faşizmi sokak sokak, köşe bucak hissedebiliyorsunuz" diyen kadınlar, çocuklarının cansız bedenlerini olsun alabilmek için savaşın veren analarla sohbet etti, "Anaların öfkesi katilleri yaşatmaz. Bu isyan, bu haykırış düşmana rahat uyku uyutmaz. Amed'de analar çocukları için açlık grevinde. Onları çok yormadan Türkiye de ki kadınlara, analara seslenmelerini istedik" diyerek video röportajlar yaptılar.

Faşizme Karşı Halkların Mücadele Birliği



9 sene oldu... Agos gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'e sıkılan kurşun, faşist bir saldırıdan öte bir anlam taşıyordu. Kaldırılmı yatan bir çift ayakkabı, bu ülkede katliamların, acıların, öfkenin ve isyanın simgesi oluverdi.

Devletin kendinden olmayana, boyun eğdiremediğine, tehdit gördüğüne sığıdığı ne ilk kurşundu, ne de son oldu.

O'na sıkılan kurşun belki O'nu susturmayı amaçlıyordu, O'nun şahsında kendisine muhalif olanlara yöneltilmiş bir tehdit olacaktı, sindirecekti, korkutacaktı...

Olmadı. Hrant Dink'in bedeni yere düştüğünde milyonlar ayaklandı. Faşizme karşı, sisteme karşı, katliamlara karşı milyonlar ayaklandı. Onlarca yıldır gerçekleşen en kitlesel, en görkemli yürüyüş O'nun cenazesi oldu.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da bin-

ler Hrant Dink için, faşizme karşı, katliamlara karşı vurulduğu yerde olacak. Aradan geçen dokuz yılda ne katliamlar hız kesti, ne de katliamlara verilen tepkiler... Geçtiğimiz aylarda yaşanan Amed Baro Başkanı Tahir Elçi'nin benzer şekilde katledilmesi ve halkların her yerden buna karşı seslerini yükseltmeleri kavganın sürdüğünün göstergesi.

Kürt, Ermeni, Laz, Türk, Çerkez yapılan saldırılara, katliamlara birlikte karşı koyuş, bu topraklarda yaşayan halkların ne derece kardeşleştiğini gösteriyor. Ve faşizme karşı birlikte mücadele verilmesi gerektiğini...



BİRLEŞİK DEVRİMDE YENİ BİR DURUM

Özgür Güven

Uzun iç savaş daha da sertleşerek bir üst aşamaya sıçradı: Kent savaşları. Kürdistan'daki pek çok kentte aylardan beri sokağa çıkma yasakları ilan ediliyor, kentler kuşatma altına alınıyor; faşist devlet tank, top, helikopter, zırhlı araçlar, ordu, polis, özel birlikler, korucular nesi varsa onunla bu kentlere saldırıyor. Tekelci faşist basın da bir yandan propaganda yaparken bir yandan da hedef gösteriyor; gerçekleri ters yüz ederek emekçi yığınların bilincinde bulanıklık yaratmaya çalışıyor. Kürt halkı bu saldırılara karşı sokaklara hendekler kazıyor, barikatlar kuruyor, brandalar geriyor ve elinde neyi varsa onunla kendisini savunmaya çalışıyor.

Bu, uzun iç savaşın bugün vardığı halk ayaklanmasında bir üst düzleme yapılan sıçramayı gösteriyor. Kent savaşları Paris Komünü'nden de 1905 Moskova ayaklanmasından da daha uzun sürdü. Paris Komünü'nde Versailles'daki burjuva güçlerin Paris'e saldırmasıyla başlayan kent savaşları 10 gün sürerken 1905 Moskova ayaklanmasında 9 gün sürmüştü. Kürt kentlerindeyse aylardan beri devam ediyor. Bu, Birleşik Devrimimiz açısından yeni bir durumdur.

Bu yeni durum, proletarya ve halkların içinde hareket ettiği tarihsel koşullarda bir değişim yaratmıştır. Bu yeni durum devrimci halk ayaklanmasında yeni bir aşamadır. Oluşan bu yeni koşullara uygun mücadele biçimleri, örgüt ve araçlara başvurarak yeni biçimler geliştirmek hayati öneme sahiptir. Yeni koşullara uygun olarak yeni biçimler geliştirmek, hayati öneme sahiptir. Yeni koşullara uygun olarak yeni biçimler geliştirmek, yeni biçimlere başvurmak yerine eskide, alışlageldik olanda ısrar edenler hiçbir gelişme gösteremezler. Gelişme göstermeyen kaçınılmaz olarak sınıf mücadelesinde geriye düşer, zamanla dağılıp gider.

Sınıflar mücadelesinde öyle kritik anlar vardır ki, burada ortaya konacak ilkeli ve doğru tavır henüz ne yapacağına, nasıl bir tavır alacağına karar verememiş emekçi kitlelerin tavrı ve tutumlarının şekillenmesinde tayin edici bir etkiye sahip olacak; devrimin kaderi üzerinde belirleyici olacaktır. İlkeli ve doğru tavır alınması kadar, bu tavrın zamanında alınması da önemlidir. Küçük burjuva uzlaşmacı hareketin kitleler üzerinde etkili olmaya başlamasından sonra konacak tavır kitleler üzerinde aynı etkiyi yaratmayacak, geç kalmış olacaktır.

Proletaryanın devrimci sınıf partisi proletarya ve halk kitlelerini değerlendirirken, donuk, statik ve değişmez ilişkiler içinde ele alamaz. Kitleler canlı, dinamik, hareket halinde ele alınmalı; toplumdaki sınıf ve katmanlar karşılıklı etkileşim içinde diyalektik bir yaklaşımla değerlendirilmeli; emekçi kitleler, devrim güçleri örgütlülük ve bilinç düzeyleriyle ele alınmalıdır.

Sermayeye dayalı bu üretim sistemi ve burjuva egemenliği kendi ömrünü uzatabilmek için basını, medyası, sanatı, kitapları ve tüm iletişim araçlarıyla binlerce yoldan gerçekleştirdiği ideolojik ve politik saldırılarıyla ve propagandasıyla toplumsal gerçekleri gizlemeye, ters yüz etmeye, proletarya ve halk kitlelerinin gerçekleri öğrenmesini engellemeye çalışıyor. Burjuvazinin amacı emekçi kitlelerin bilincini bulandırmak, onları devrim yolundan alıkoymaktır. Kitlelerin gerçekleri öğrenmelerini engellemek, sürekli çarpıtmalar ve yalanlarla bilgi kirliliği yaratmak da burjuvazinin egemenlik yöntemlerinden biridir. Unutulmamalıdır ki gerçekler devrimcidir. Gerçeği bütün çıplaklığıyla kavramak ve açıklamak da devrimci görevlerden biridir.

Kapitalizmden komünizme uzun, sert ve şiddetli mücadelelerin, iç savaşların sonunda varılacaktır. Emperyalist-kapitalist sistem varlığını sürdürdüğü, kapitalizm büyük bir güç olmaya devam ettikçe kapitalizmden komünizme geçiş süreci de hep çatışmalı, hep sert mücadelelerle dolu, inişli çıkışlı ve sancılı bir süreç olarak devam edecektir. Burjuva sınıf hem yaşamsal çıkarlarını korumak hem de egemenliğini sürdürebilmek için bugüne kadar olduğu gibi her yola başvuracaktır. Proletarya ve halkların önüne her defasında yeni bir engel çıkarmaya, onları devrim yolundan alıkoymak, hedeflerini saptırmak için her şeyi yapmaya devam edecektir.

Silahlanmış proletarya ve silahlı bir halk her zaman burjuvazi için yaşamsal bir tehdit demektir. Sermayeye dayalı bu üretim sistemine ve burjuva topluma başkaldırması; sermayenin egemenliğine son vermek için silahlı savaşa girmiş proletarya ve halk kitleleri devrimin ve daha iyi bir geleceğin hem kurucusu hem de güvencesidir. Burjuva sınıf böyle bir durumla karşılaştığında buna sessiz, tepkisiz kalamaz. Bugün Kürdistan'da olduğu gibi bütün gücüyle saldırır, silahlı halk kitlelerini teslim almaya, silahsızlandırmaya ve ezmeye çalışır.

Devrimci komünist partinin gücü onun canlılığında, gelişmeleri doğru olarak ve zamanında çözümlemesinde; örgüt ve mücadele biçimlerinde göstereceği yaratıcılığında ve üretkenliğindedir. Yeni koşullara hızla uyum sağlayan, yeni mücadele biçimlerini ve araçlarını zamanında ve doğru olarak geliştirip hayata geçirme kapasitesine ve yeteneğine sahip devrimci komünist parti, bu tutumuyla kitleleri etkileyecek; devrim ve zafer yürüyüşünde proletarya ve halklara yol gösterecek, öncülük edebilecektir.

Bu topraklarda bu kapasiteye ve yeteneğe sahip tek parti leninist partidir.

Saldırıları Hem Yaşayanlara Hem Ölenlere

Cenazelerimizden dahi korkuyorlar... Devletin katlettiği her bir insan, cenazelerinde olanca öfkesiyle onbinler, yüzbinler olup dikiliyor devletin karşısına. Devletin buna bulduğu çare ise 20-30 yıldır cenazeleri kaçırma, gizlice defnetme vb oldu. Ve artık, bunu da yasal kılıfına sokmayı başardılar.

Adli Tıp Kurumu (ATK), yönetmeliğinde yaptıkları ve resmi gazetede yayınlanan değişikliklerle, "3 gün içinde alınmayan cenazeler belediyeye veya mülki idare amirliğine gömülme üzere teslim edilir" denildi.

Böylelikle, Kürdistan'da hastanelerde bekletilen ve ailelerine teslim edilmeyen cenazeler başta, tüm cenazelerin ailelerine teslim edilme-yerek kaçırılıp defnedilmesi için yasal çerçeve hazırlandı.

Bunun ilk uygulaması aynı gün Şırnak'ta yapıldı. Şırnak İli Kamu Hastaneleri Birliği Genel Sekreterliği Şırnak Belediyesi'ne bir yazı göndererek, morgda bekletilen cenazelerin 3 gün içinde alarak defnedilmesini istedi.

Şırnak Belediyesi cevabında "ailelerin cenazelerini Cizre ve Silopi'de defnetmek istediğini fakat yasak nedeniyle defin işlemi gerçekleştirilemediği için belediyenin yapacak bir işlemi olmadığını" söyleyerek cenazeleri almadı.

Silopi'de katladılmış olan 3 Kürt kadın siyasetçinin aileleri de, Şırnak'ta katledilmiş olan ve cenazeleri 3 gündür yerde olan 2 gencin cenazesi verilmeden kendi cenazelerini almaya cacklarını söyledi. Aileler de kimsenin cenazelerini istedikleri yere defnetmesine izin verilmediğini söyleyerek, "ablukalar sürdürdüğü sürece cenazelerimizi almayacağız" diyor.

Cizre'de evlerinde su bittiği için komşularına su almaya gittikleri sırada özel hareket polislerinin açtığı ateşle katledilen Nidar Sömer ve Halis Sömer'in kardeşi İlhan Sömer'e de devlet, cenazeleri alıp defnetmeleri için baskı yapıyor.



Ağabey İlhan, "Anneme nasıl anlatırım, cenazeleri nereye götüreceğim, annem cenazelerin zorla toprağa verilme istendiğini duyarsa bunu kaldıramaz." diyor.

Şırnak merkezde, Cizre ve Silopi'de katledilen onlarca kişinin cenazeleri hastane morgları, ev ve camilerde uygun olmayan koşullarda bekletilmeye devam ediliyor.

3 Kürt kadın siyasetçiyle birlikte infaz edilen 20 yaşındaki İslam Atak'ın ailesi, defalarca aramalarına rağmen kendilerine hiçbir bilginin verilmemesini söyleyerek, "Kaymakamlığı bile aradım. Ama çocuğumuzun nasıl, neden vurulduğu ve cenazesinin nerede olduğu konusunda bize herhangi bir bilgi veremeyeceklerini söylediler. Çocuklarımızı kaçırma mı çalışıyorlar acaba? Çocuklarımızı katlettikleri yetmiyormuş gibi birde cenazelerine işkence ediyorlar" diyor.

Cenazesi bir hafta vurulduğu sokakta bekletilen 57 yaşındaki Taybet İnan'ın oğlu Mehmet İnan da, "Annemi Şırnak'ta defnetmek istemiyorum. Ne yaparlarsa yapsınlar onu Silopi'de def-

nedeceğiz." dedi.

Silopi'de katledilip, defnedilemedikleri için cenazeleri bir camide bekletilen 11 yaşındaki Mehmet Mete, 16 yaşındaki Aydın Mete ve Ömer Maslu'nun cenazelerini 9 Ocak günü polisler kaçırdı.

Cenazeleri numaralandıran özel hareket polislerinin ailelere de haber vermeden cenazeleri alırken, cenazelerin nereye götürüldüğünü de söylemedi.

Cizre ve Silopi'de katledilen ve cenazeleri Şırnak Devlet Hastanesinde bekletilen Taybet İnan, Yusuf İnan, Doğan İşi, Ferdi Kalkan, Hacı Özdal ve Abdülmecit Yanık'ın cenazeleri ailelerin defin ruhsatı olmasına rağmen 9 Ocak gecesi polis tarafından kaçırılarak Silopi ve Cizre'ye götürüldü. Aileler bunu kabul etmediklerini söyleyerek yakınlarının cenazelerini istedikleri.

10 Ocak günü de Cizre'de katledilen ve sokakta bekletilen 3 cenaze "Şehit namirin" sloganları eşliğinde alınarak hastaneye kaldırıldı. Bir gün önce Cudi Mahallesi'nde katledilen 22 yaşındaki Murat Ekinci, 24 yaşındaki Murat Egül ve sabah saatlerinde katledilen 35 yaşındaki Ahmet Zırığ'ın cenazelerini almak için Dağkapı Mahallesi'nde bir araya gelen yüzlerce kişi, "Şehit namirin", "PKK halktır halk burada", "Biji berxwedana Cizrê" sloganları ile Cudi Mahallesi'ne doğru yürüyüşe geçti. Cenazeleri buradan alan kitle tekrar Şah Mahallesi'ne kadar sloganlarla yürüdü ve gelen bir ambulansla Cizre Devlet Hastanesi'ne gönderdi.

11 Ocak günü ise Şırnak'ta katledilen ve 7 gündür engellemeler ve saldırılar nedeniyle vuruldukları yerden alınamayan gençlerin cenazeleri de HDP milletvekilleri ve halk tarafından alındı.

Halk, günlerdir cenazeleri alabilmek için nöbet eylemi başlatmış, yağın yoğun kardan dolayı gençlerin cenazeleri kar altında kalmıştı.

Genazeler Uğurlandı



Şırnak'ta, katledilenlerin cenazelerini alabilmek için binlerce kişi 12 Ocak günü öğleye doğru Şırnak Devlet Hastanesi önünde toplandı.

Günlerdir hastanede tutulan 12 kişinin cenazelerini alan halk, sloganlarla Nalero Mezarlığına doğru yürüyüşe geçti. "Şehit Namirin", "Biji Serok Apo" ve "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" sloganları ile süren yürüyüş sonunda mezarlıkta kitlesel bir cenaze töreni düzenlendi.

Giriş çıkışların yasak olduğu Şırnak'a cenaze törenine katılmak için gelen DTK Eşbaşkanı Selma İrmak, DBP Eş Başkanı Emine Ayna, HDP'li milletvekillerinin önü Eruh yolunda kesildi ve şehre girmelerine izin verilmedi.

Seve Demir'in ailesinin de yer aldığı heyetten sadece Seve'nin annesinin cenazeye katılmasına izin verildi.

Van'da infaz edilen 12 genç için de 12 Ocak günü cenaze törenleri yapıldı. Malatya Adli Tıp Kurumu'nda yapılan otopsi işlemlerinin ardından 11 Ocak akşamı memleketlerine gönderilen gençlerden Fuat Akdemir Diyarbakır'da, Şaban Günay Van'da ve Ahmet Özer ise Adıyaman'da binlerce kişinin katılımıyla son yolculuğuna uğurlandı.

Sur'da da katledilenlerin cenazelerini teslim almak için akşamüzeri bir heyet gidecek. 23 Aralık'ta katledilen İsa Oran, Mesut Seviktek ve yine 30 Aralık'ta katledilen 16 yaşındaki Ramazan Ögüt ile yaşının 38'inci gününde Fatihpaşa Mahallesi'ndeki Süleyman Nazif İlkokulu yakınlarında katledilen 17 yaşındaki Rozerin Çukur'un aileleri 11 gündür İHD Amed Şubesi'nde çocuklarının cenazelerini alabilmek için açık grevi yapıyor.

Van'da İnfazları Protesto Ve Polis Saldırısı

Van'da 12 militanın katledilmesinin ardından yapılan protestolarda adeta yaşam durdu. 11 Ocak günü şehirde kepenkler kapatıldı, okullar boykot edildi, en işlek caddelerde dahi işyerleri açılmadı.

Polis ise başta DBP İl binası olmak üzere kenti ablukaya aldı, tüm cadde ve sokakları tuttu.

Katliam üzerine basın açıklaması yapacağını duyurmuştu DBP. Açıklamanın yapıldığı yere gitmek isteyen HDP milletvekilleri, DBP yöneticileri ve halk, DBP İl binası önünde polisin engellemesi ile karşılaştı.

Saat 12.00 itibarı ile Beşyol Meydanı'nda oturma eylemine geçerek infazları protesto etmek isteyen halka da polis saldırdı. Plastik mermi, gaz bombaları ve tazyikli su ile saldıran polise, gençler de havai fişek ve ses bombalarıyla cevap verdi. Saldırı sonucu çok sayıda kişi polislerce gözaltına alınırken, birçok kişi ise yaralandı.



Çınar'da Polise Yönelik Eylemler

13 Ocak gecesi Amed'de emniyete yönelik eylemler gerçekleşti. Gece saat 23.30 sıralarında Çınar ilçe emniyet müdürlüğüne bombalı araçla saldırı düzenlendi. Sadece İlçe Emniyet Müdürlüğü değil, yakınındaki lojmanlar ve bazı evler de patlamanın etkisiyle yıkıldı. Bu saldırıdan sonra bütün ilçede elektrik kesildi.

İlçeye çevre il ve ilçelerden sevk edilen zırhlı konvoylara da 2 farklı noktada bombalı pusu atıldı.

Bombalı saldırıdan sonra başlayan çatışma ve silah sesleri her yerde yükseldi.

Bu eylemde 6 polisin öldüğü, 39 kişinin de yaralandığı söyleniyor. Bazı cenazelerin de Diyarbakır askeri hastanesine yollandığı bilgisi var. HPG ise yaptığı açıklamada 30 oplsın öldürüldüğünü, hedeflerinde sivillerin ve çocukların olmadığını söyledi.

Mardin Midyat'ta da Botaş Jandarma Karakolu'na gece saatlerinde roketatar ve uzun namlulu silahlarla eylem düzenlendi. Eylemin ardından çatışma yaşandı, bölgeye çok sayıda asker sevk edildi ve operasyon başlatıldı.

Polis ve askerlere dönük bu eylemlerden sonra, polisler Çınar DBP ve KURDİ-DER binalarını ateşe verdi. Sur da sabahın erken saatleriyle top atışına tutuldu.

Yüksekova'da Toma ile Katliam

Yüksekova'da ise sabah saat 11.00 civarında Eczaneler Sokağı'ndan çıkan bir TOMA, 50li yaşlardaki Hasan Han'a çarpıp, kafasının üzerinden geçerek katletti. Olay duyulur duyulmaz binlerce kişi olay yerine toplandı, TOMA taş yağmuruna tutuldu.

Taşa tutulan TOMA aracı Hükümet Konağı bahçesine çekilirken, bölgeye çok sayıda zırhlı araç gönderildi.



Halk cenazenin başında ambulansı beklerken, özel hareket otomatik silahlarla uzun süre havaya ateş açtı. Halkın öz savunmasını alan gençler de taş, buz parçaları, kartopu ile zırhlı araçlara fırlattı, uzun süre "Katil devlet" ve "PKK intikam" sloganları atıldı. Kitleye gaz bombaları, plastik mermi ve tazyikli su ile saldırdı.

Bastonu ve lastik ayakkabıları kanlar içinde kalan yaşlı adamın cenazesi, ambulansla Yüksekova Devlet Hastanesi'ne kaldırıldıktan sonra, çatışmalar artarak sürdü.

İzmir'de Eylemler Saldırılar



İzmir'de 9 Ocak Cumartesi günü birçok eylem yapıldı. 3 eylem saldırı polis toplamda 55 kişiyi gözaltına aldı. İzmir Halk-evi'nin çağrısıyla saat 12.00'da 10 Ocak günü yapılacak olan eylem için pankart hazırlandı. Katledilen 100 kişinin ismi 100 parça

kumaşa yazıldı. Onlarca kişi polis tacizi altında pankartı hazırlarken sık sık yapılacak olan eyleme çağrı ajitasyonları yapıldı.

Pankart yapma etkinliği olaysız bir şekilde sona ererken aynı saatte Bornova Metro önünde İzmir Barış İçin Kadın Girişimi stant açmak istedi. Açılan standta saldırı polis 2'si basın emekçisi olmak üzere toplam 14 kadını darp ve işkenceyle gözaltına aldı.

Saat 13.00 sıralarında direnişte olan İmbat Madencilik işçileri Alsancak'ta bulunan İmbat Madencilik şirketi önünde eylem yapmak istedi. Eylem başlamadan saldırı polis burada da 5 kişiyi gözaltına aldı.

Saat 14.00'da ise KJA İzmir bileşenlerinin çağrısıyla 2013 yılında Paris'te katledilen 3 kadın siyasetçiyi ve geçtiğimiz hafta Silopi'de katledilen 3 kadın siyasetçiyi anmak için bir araya gelen kitleye de polis saldırdı. Kıbrıs Şehitleri Caddesinin dört bir yanını kuşatan polis eylem öncesi yapılan görüşmede "yasadışı slogan" atılması durumunda saldırı-lacağını belirterek, polis kitlenin "Şehid Namırın" sloganı atması üzerine saldırıya başladı.

Bir çok ananın da bulunduğu eylem saldırı polis, 35 kişiyi darp ve işkenceyle gözaltına aldı. Müdahale sırasında DİHA İzmir Muhabiri Serfiraz Gezgin ve Kızılbayrak muhabiri Hatice Erhan'ın görüntü alması polislerce engellendi. Bornova'da gözaltına alınan kadınlar serbest bırakılırken, Alsancak'ta gözaltına alınan 35 kadının İzmir Emniyet Müdür-lüğü'ne götürüldüğü bildirildi.

Mücadele Birliği İzmir

Antakya Katliamlar İçin Yürüdü

Tarih: 10 Ekim 2015 Yer: Ankara... Bir miting yapılıyor, Ankara Garının önünde binlerce insan barış diye haykırarak için alanlardaydı. Herkesin elinde barış yazılı dövizler, flamalar, pankartlar... Ellerinde ne taş, ne sopa, ne de silah vardı. Devlet bunları görerek iki canlı bombayı o alanda patlattı. Resmi rakamlara göre 102 kişi ölümsüzleşti.

Yer: Kürdistan Tarih: Yarım asır... Kürdistanlı emekçi halklar yarım asırdır bu devletle savaşıyor. Bu yıl tüm otoriter araçlarıyla saldırıya başladı. Sokağa çıkma yasakları, sokak ortasında infazlar, basın açıklaması sırasında infazlara başladı. Henüz birkaç gün önce 3



Kürt kadınının katledilmesinin acısı ve öfkesi dinmeden, yeni katliamlar, yeni infazlar yaşanıyor Kürdistan'da. Sabahın ilk ışıklarıyla Van'da bir ev basıldı ve 12 genç infaz edildi.

Bu yaşanan olaylara Antakya halkı da sessiz kalmadı. Hem 10 Ekim Ankara katliamını anma hem de Kürdistan'da yaşanan olaylar için ses çıkardı Antakya halkı. 10 Ocak günü Eylem Ahmet Atakan Sokağında toplanarak eylem yaptı. Her devrimci kurum farklı farklı yerlerden toplanma alanına geldi. Devrimci Öğrenci Birliği-Mücadele Birliği de eyleme Armutlu'daki Küçük parktan başlayan alana geldi. Gezi Ayaklanmasında ölümsüzleşenlerin anılmasıyla yürüyüş başladı. Yürüyüş Uğur Mumcu Alanında bulunan Rüya Eczanesinin önünde son buldu. Yürüyüş sonrasında her kurum söz alarak sürece bakışını ortaya koydu.

Devrimci Öğrenci Birliği'nden bir öğrenci de söz alarak "Türkiye ve Kürdistan'da yarım asırdır bir iç savaş yaşanmaktadır. Hiç bir egemen sınıf yaşanan iç savaşı geri adım atarak değil, daha ileri götürerek bu iç savaşı kazanmaya çalışarak sürdürmüştür. Bunu Haziran ayaklanmasında ve 6-8 Ekim Serhildanında Suruç-Ankara Katliamlarında ve son olarak Kürdistan'da görüyoruz. Kürdistan emekçi halkları sokak sokak, barikat barikat kadın, erkek, genç, yaşlı demeden savaşmaktadır. Devlet, yakın tarihimizin tüm belgelerine bakarak bu savaşta tankıyla, topuyla, helikopterleriyle savaşmamıştır. Bugün bu katliamları yapan devlet güçlü olduğu için değil güçsüz olduğundan yapmaktadır. Kendine olan güveninden değil korkusundan bunları yapıyor. Faşist devlet özgürlüğü için ayağa kalkan Kürt halkını kendi kanlarında boğmak istiyor. Kürt halkı bu savaşı sadece kendi özgürlüğü için değil. Burada yaşayan biz Arap halkı ve Türkiyeli emekçi halklar içinde kanlarını döküyor. Devlet bizi bugün Irak'ta, Suriye'de sonu gelmez bir savaşa sürükleyemiyorsa Kürdistan halklarına borçluyuz. Kürdistan emekçi halklarının kazanacağı savaş bizimde özgürlüğümüzü getirecektir. Kendi özgürlüğümüz önümüzdedir. Bunun için Kürdistan emekçi halklarıyla ateşten köprüler kurmalıyız. Kürt- Türk-Arap- Ermeni bütün halkların mücadele birliğini yükselterek bu savaşı yükseltebiliriz. Şimdi Devrim Zamanı" dedi.

Eylem yapılan konuşmalardan sonra sona erdi.

Mücadele Birliği/Antakya

"Safımız Barış, Demokrasi, İnsan Haklarıdır"

İstanbul Emek ve Demokrasi Koordinasyonu 16 Ocak akşamı Galatasaray Meydanı'nda yaptığı açıklamayla Akademisyenlere yönelik baskıları protesto etti.



İzmir'de Beyaz Önlüklü Buluşma

TİHV İzmir Temsilciliği "Beyaz Önlüklü Buluşma" çağrısı yaparak, 8 Ocak Cuma akşamı saat 18.30'da Alsancak ÖSYM binası önünde bir araya geldi.

İzmir TİHV'den 4 kişilik sağlık çalışanından oluşan bir grup Kürdistan'daki sokağa çıkma yasaklarıyla ilgili olarak Kürdistan'a giderek, buradaki sağlık durumu hakkında araştırma yapıp bölgenin sorunlarını araştırmışlardı. Kürdistan'daki gözlemleri aktaran doktorlar, bölgedeki yasakların son bulması için batıdaki sesin yükseltilmesi gerektiği vurgusunu sık sık yaptılar.

Kürdistan'a giden ekipten Şengül Çavuşoğlu "Ben kendi adıma öncelikle büyük etken olarak, oradaki insanların 'biz burada ölüyor siz yulbaşu mı kutluyorsunuz' şeklindeki mesajlarını görmek içimi acıttığı için gittim. Öncelikle bir insan olarak orada olmam gerekiyordu. Oradaki insanların dayanışmaya ihtiyacı olduğunu gördük. Diyarbakır sokaklarında kendimizi Gazze Şeridi'nde gibi hissettik. Siyah insanlar var. Ellerinde uzun namlulu silahlarla. Üzerindeki formanın asker mi polis mi ne giysisi olduğu belli olmayan tepeden tırnağa siyahlara bürünen sadece gözleri görünen, ellerinde uzun namlulu silahlarla sürekli dolaşan insanlar. Her an, kim olduğumu bilmediğiniz o siyah insanlar sizi vurabilirler. Böyle bir coğrafyada insanlar yaşıyorlar. Ben kendi adıma süreci kestiremiyorum. İnsanlar orada daha ne kadar katledilecek bilemiyorum. Cenazeler pazarlık haline getirilmiş. Nerede olduğu bile bilinmeyen cansız bedenler var. Buna dur demek için politik duruşlu olmamız gerekiyordu." dedi.



Psikolog Derya Koptekin ise yaptığı konuşmada polis saldırısından birlikte kaçarken tanıştığı çocuklarla yaşadıklarını anlattı. Koptekin "Batı'daki çocukluğa yani olağan çocukluğa çok hasretler ve bunu çok sık dillendiriyorlar. Müdahaleden sonra sığındığımız bir kafede konuştuğum bir çocuk 'İzmir'deki çocuklar gibi internete giremiyoruz, oyun oynamıyoruz, okula gidemiyoruz. Öğretmenlerimiz bize okumamızı söylüyor ama aklımızı veremiyoruz. Dersteyken müdahaleleri duyuyoruz, görüyoruz ve aklımızı veremiyoruz' dedi. Olağan çocukluk çağına dönmek istiyorlar ve çok ciddi bir şekilde çocukluğun yıkımı ile karşı karşıyalar. Ölüm çok kanıksanmış gibi duruyor. Bir çocuğa ölmekten korkmuyor musun diye sorduğumda 'Niye korkayım ki bugün ben yarın o hepimiz öleceğiz burada ama yine de Diyarbakır topraklarını terk etmeyeceğiz.' dedi. Ve bunu söyleyen çocuk 13 yaşındaydı. 2 dayısını ve bir uzaktan akrabasını kaybetmiş. Çocuklar için gerçekten çok ağır bir uzman olarak dinlediğimizde bile yükkü kalıyor. Hayal edemiyoruz. Onlar ne yaşıyor tahmin bile edemiyorum. O sıklıkla 'Ahiştık biz bu koşullara' dedi ama ben bu koşullara alışabileceğime inanmıyorum. İyi baş edebilirler diyebilirim sadece. Baş etme koşulları daha çok bir şekilde haklı olduklarına inanmak ve onların da direnişin bir parçasına dönüşmesi, ama alışabilecek koşullar değil.

Orada yaşayan halktan çok sık duyduğumuz şeylerden biri batıyla duygusal bir kopuş içinde oldukları. Ama ben hala ümitliyim, bizi gördükleri ilk andan itibaren çok sıcak davrandılar. O duygusal kopuş bazı açılardan gerçekçi gelmedi. Bazı açılardan doğru. Buradaki sessizlikten dolayı öfkeli. Ama bizim oradaki dayanışmamızı gördüklerinde çok çabuk yanıt veriyorlar. Bizim zorlandığımızı gördüğünde 'Üzülme bunların hepsi geçecek' diyen bir amca oldu. Bizi teselli eden, yatıştırırlar yine onlar oldu. Bizim duygulandığımızı gördüklerinde, kardeşlik duygularını yeniden hissettiklerini gördüm. O duygunun tekrar inşa edilebileceğinden ümitliyim. Bu topluma verilebilecek en büyük zararı veriyoruz. İktidar bir tarafı çok yoğun bir travmaya maruz bırakıp, diğer tarafı sevirici konumuna itiyor. Biz de sevirici kalkanlar olarak çok büyük bir suçluluk ve utanç duygusu yaratılıyor. Utanç katlanılabilir bir duygu değil. Bizler o sokaklarda üzgündük öfkeliydik, ama utanç içindeydik. Yine çocuklardan biri bana 'Geliyorlar Diyarbakır'ın huzurunu kaçırıyorlar' dedi. Kimden söz ediyorsun dediğimde 'Başka ülkeden gelen polisler' dedi. Yaşadıkları ülkenin toprakları işgal edilmiş gibi yaşıyorlar. Bir işgal ordusu olarak görüyorlar. Çok yabancılar ve çok düşmanlar. Sokakta bu çok hissediliyor" dedi.

Soru cevap kısmına geçildiğinde bir muhabir, aynı gün yayınlanan KYK Erkek Yurdunun polislerce işgal edildiğini gösteren videodan bahsetti ve "İzmir'de çocuğu orada okuyan aileler bu görüntüleri izledikten sonra katliamlara rağmen 'ama' diyebiliyorlar mı. Vcdanları ne durumda merak ediyorum" dedi. Eylem aktarımların ardından sona erdi.

Mücadele Birliği İzmir

Sarıgazi Halkı Kürt Halkı İçin Yürüdü

Sarıgazi halkı, 10

Ocak Pazar günü, Kürt halkına yönelik saldırılara karşı bir eylem gerçekleştirdi.

Saat 16.00'da Demokrasi Caddesi'nde bulunan, aralarında Mücadele Birliği okurlarının da yer aldığı kitle, eylem alanına 3 kol-



dan sloganlar atarak, ajitasyon konuşmaları yaparak yürüdü.

Yoğun polis tacizi, yer yer de saldırısıyla karşılaşan Sarıgazi emekçi halkı, eylemde ısrar ederek Kürt halkının mücadelesini sahiplendi. İnönü Mahallesi halkı Çağın market, Atatürk Kemal Türkler Mahalleleri halkı Halkbank, Merkez ve Meclis mahalleleri halkı da Sarıgazi Mezarlık'tan yürüyerek geldi.

Kaymakamlık önünde 2 kere saldırıya uğrayan kitle "Katil Polis Sarıgazi'den Defol" sloganını haykırdı.

Eylem alanında yapılan konuşmalarla Kürt halkının mücadelesi selamlandı, katliamlar teşhir edildi. Sarıgazi Cemevi başkanının söz olarak Alevilere yönelik saldırılara ve söylemlere de değindiği konuşmanın ardından basın açıklaması okundu, "Bütün saldırılara rağmen boyun eğmedik, eğmeyeceğiz" denildi. Kürt halkına dönük saldırılara değinilen açıklama, birlikte mücadele çağrısı ve Yaşasın Hendek Direnişimiz" denilerek bitirildi.

OFİS'TEN SUR'A UZUN İNCE BİR YOL

Umut Çakır

Bilenler, Amed Ofis semtinin, oteller, kafeteryalar, sıcak ve rahat döşeli bürolarla dolu, tam bir küçük mülk sahipleri vitrini olduğunu bilir. Oradan çıkıp biraz ilerdeki Sur'a girenler, tarifi imkansız yoksulluğun manzarasıyla çarpılır. Yakın zamana dek, Kürt halkının siyasi başkenti Amed, politika belirleyip yürüten semti ise Ofis'ti. Artık bu durum değişti; Sur, Amed'i ardından sürüklüyor. Hiçbir şeyi olmayanlar, mülk sahiplerini kendi savaş çizgilerini kabule zorluyorlar. Her açıdan üzerine düşünülmesi gereken bu durum, UKH'nin kabuk değişimine vesile olacak mı, bunu zaman gösterecek, ama mümkün olduğunu söylemek gerek.

Ulusal kurtuluş mücadeleleri, doğası gereği sözcülerini küçük burjuvalarda, savaşçı tabanını ise yoksul köylülerde bulur. Kürdistan'da farklı olmadı. Kürt proletaryasının ağırlıklı kesimi İstanbul-İzmir gibi metropollerdeydi ve bu sınıfın öncülüğünü, doğal dinamikleri içinde küçük-burjuva siyasal hareket doldurdu. 1990'lardan itibaren, hareketin savaşçı tabanı yoksul köylülük, kentlere zorla göç ettirildi; buralarda geçen onlarca yılda proleter karakter kazandılar. Neydi o karakter? Tek cümleye sığdırmaya çalışalım: kendi öz sınıf çıkarlarına uygun bağımsız politik hat oluşturma eğilimi. Bu eğilim, ulusal kurtuluş hareketine öncülük eden küçük-burjuva siyasi sözcülerin, uzlaşma ile savaşçı çizgi arasında gidip gelme yalpalamasında, hadi diyelim, zaafiyetinden; kendine politik meşruiyet zemini devşirdi. Ve belirleyici hamlesini 2015'te yaptı. Sur, Cizre ve diğerleri, en yoksul mahallelerin genç öncüleriyle ayağa kalktı. Kısa sürede halkı da kendi arklarından sürüklediler.

Söz konusu proleter taban, yakın zamana dek, UKH'nin küçük-burjuva öncülük çizgisini kabul ediyordu. Şimdi, kendi savaş çizgisini, araçlarını, giderek güçlenip berraklaşan siyasal çağrı ve hedeflerini, Ofis'in üzerinde hakim kılmayı başardı.

Daha önce, 15-16 Kasım tarihli DTK toplantısından bahsetmiştik. Neredeyse toplu katliam boyutlarına ulaşan kent savaşılarına dair tek bir karar yoktu bu toplantıda. Anlaşılan Ofis, Sur'un peşinden sürüklenmeye direniyordu, ama kaçınılmaz olan gerçekleşti: 26-27 Aralık toplantısında DTK, kent savaşlarını desteklediğini açıkladı. Bu kadarı bile, yani örneği yaygınlaştırmak değil, ama varolanları desteklemek kararı bile, karşı-devrimin bütün hiddetini çekmeye yetti. Hüriyet gibi, daha dün sopalardan yediği hükümetten daha cevval davranıp, hiddetten köpürmenin bayraktarlığını yapanlar türedi. DTK'nın ve Hüriyetin, biri halk safında, diğeri tekeli sermaye cephesinde, böyle uç kuşaklara savrulma örnekleri haline gelmesi, simgesel olmanın ötesinde bir anlama sahiptir. Kürt halkının en yoksul ve proleter tabanının öncülük ettiği devrimci bir ayaklanmada, ne egemenler katında ne de halk katında, iki arada bir derede kalmanın tüm imkanları yitmiştir.

Durumun gelişimini, Marx'ın şu sözleri açıklığa kavuşturuyor; "devrimin ilerleyişi, durumu öyle bir hızla olgunlaştırmıştı ki, her dereceden reform yanlıları, orta sınıfların en alçakgönüllü istekleri, en aşırı yıkıcı partinin bayrağı çevresinde, kızıl bayrağın çevresinde toplanmak zorundaydı." (Fransa'da Sınıf Savaşları, sf 128)

DTK'nın gayet makul ve tartışılabilir ölçülere indirdiği Demokratik Özerklik programının, tüm tekeli sermaye grupları tarafından, bir savaş ilanı gibi karşılanması, işte bu nedenledir. Gelişmelere "Darbe zihniyeti" değil, ama devrimin hızla olgunlaşması damgasını vuruyor. DTK bile, uzlaşma imkanlarının, ancak süregelen kent savaşlarında sermayenin başarısız olmasıyla doğacağını kabul etmek zorunda kalıyor. Kent savaşlarında ordulaşan mülksüzler, politik yaşamı boydan boya aşırı yıkıcı kızıl boyuyor ve bu iklim içinde hiçbir uzlaşma çağrısı, ne egemenlerde ne de halkta bir itibar görebiliyor. Küçük burjuva siyasetin altındaki zemin, hiç bu denli hızlı kayıp gitmemiştir.

UKH içinde kent proleterlerinin, yalnızca bir taban bileşeni olmaktan çıkıp, güncel-pratik bir belirleyici etkiye ulaşması, politik söylem düzeyinde de sarsıcı etkiler yaratıyor. Kürt halkını leninist parti ile aynı politik dili kullanma yönünde ilerletiyor. İlk işaret, ulusal sorunu kültürel-demokratik boyutun ötesinde, Kürdistan'a bir statü çerçevesinde ele alınmaya başlanmasıydı.

Bir başka adım, Türkiye ve Kürdistan devrimin içiçeliğine, birleşik devrimin zorunluluğuna yapılan vurgularda görülebilir. Gençlikten yükselen "Şimdi Devrim Zamanı" çağrıları, Kandil röportajlarının manşetini oluşturdu. Ama en önemlisi, iç savaş kavramının, kirli-haksız savaş terimlerinin yerini almış olmasıdır. Önemlidir bu, çünkü bu toprakların küçük burjuvalarının onlarca yıl inatla "iç savaş" terimini kullanmamasının görünenden öte bir anlamı vardı. İç savaş gerçeğini yok sayarak, kendi uzlaşmacı çizgilerini "direniş" lafları ardına gizleme olanağı buluyorlardı. Rahatlıkla söyleyebiliriz: İç savaş, bu topraklarda küçük burjuva siyasetin kırmızı çizgisidir. Bir kez bu çizgi aşıldığında, devrimci araç ve yöntemleri yaygınlaştırmak, iktidarın fethi görevini en başa almak, kaçınılmaz bir hal alıyor.

Devrimin bir kan denizinden geçerek dev adımlarla ilerleyişi, onun önüne en temel sorunları çıkartmaya başladı, bu sorunlar teorik bir tartışmanın değil, güncel-yaşamsal bir ihtiyacın konusu haline geliyorlar. Leninist parti, tam da bu temel sorunlara, daha yüksek görevlerin çözümünün kaçınılmazlığına işaret ediyordu. Bu görevlerin başında, şimdi GDH geliyor. Ve devrimin fırtınası pek yakın zamanda, GDH sorununu en uzlaşmacı çizgide ısrar edenlerin bile gündemine sokacaktır, bundan hiç kimsenin kuşkusuz olmasın.

Sur'un Ofis'i ardında sürüklenmesi, leninist partinin politik etkinliğini, sadece Türkiye'de değil, Kürdistan'da da görünür kılma koşullarını hazırlamıştır.

"Berlin'de düzen hüküm sürüyor! Sizi budala zaptiyeler! Kum üzerine kurulu sizin 'düzeniniz'. Devrim, daha yarın olmadan, zincir şakırtıları içinde yeniden doğrulacaktır ve sizleri dehşet içinde bırakıp, trampet sesleri arasında şunu bildirecektir: Vardım! Varım! Varolacağım!" Rosa Luxemburg



"Sıkı durun! Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer özelemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!" Karl Liebknecht

"Komünist Partiler Sadece Fikir Tartışma Kulüpleri Değildir"



A l m a n - ya'nın Berlin kentinde düzenlenen 21. Rosa Luxemburg Konferansı'na Donetsk Halk Cumhuriyeti ordusuna bağlı Komünist Hayalet (Prizrak) Tugayları Komutanı Alexey Markov da

katıldı.

İnternet üzerine canlı bağlantı yapan Markov, Luhansk Halk Cumhuriyeti'nde, İtalya, İspanya, Finlandiya ve çok sayıda ülkeden enternasyonal savaşçıların olduğunu belirtti. Faşizme karşı gerçek komünist partilere ihtiyaç olduğunu dile getiren Markov, komünist partilerin sadece fikir tartışma kulüpleri değil, gerektiğinde insanlığı korumak için silahları eline alıp cepheye gitmeyi göze almaları gerektiğini söyledi.

Van'da İnfaz

Devlet infazlara devam ediyor. Henüz birkaç gün önce 3 Kürt kadınının katledilmesinin acısı ve öfkesi dinmeden, yeni katliamlar, yeni infazlar yaşanıyor Kürdistan'da. Sabahın ilk ışıklarıyla Van'da bir ev basıldı ve 12 genç infaz edildi.

18-25 yaş arası 12 gencin Van Edremit'te yaşadığı eve baskın düzenledi özel tim. Ve her zamanki gibi, "teröristler", "hücre evi", "çatışmada ölü ele geçirildi" denildi. Sabaha karşı saat 05.00 sularında kobra tipi zırhlı araçtan eve doğru yoğunca ateş açıldı. Baskın sırasında mahallenin giriş-çıkışları polislerce tutularak yasaklandı; 2 saat süren baskından sonra evin bulunduğu yere çok sayıda ambulans gitti.

Görgü tanıkları gençlerin sivil giyimli olduğunu ve tümünün başından vurulduğunu söylüyor. Ve polis, evde bir kalaşnikof bulunduğunu söylüyor. Valilik açıklamasında ise 1 polis öldürüldü 2 polis yaralandı deniliyor.



HDP Van Milletvekili Lezgin Botan bu infazlar üzerine bir açıklama yaptı, cenazelerin hastane morguna kaldırıldığını söyleyerek olayın çatışma değil infaz olduğunu söyledi. HDP Van Milletvekili Tuğba Hezer ise, "Bir tanesi hariç hepsi kafasından vurulmuş. Yaşları genç ve sivil giyimli. Cenazeleri görenler bize bildirdiler. Bir çatışmada herkes kafasında vurulmaz. Böyle bir şey mümkün değil. Burada bir infaz söz konusu. Hastaneyi boşalttırdılar. Hastane tamamen abluka altında" dedi.

İlerleyen saatlerde, Özel hareket timlerinin tüm "İcraatlarını" duyurduğu twitter hesabında "Bugün Van'da 12 Kürdü nasıl infaz ettiysek bundan böyle gözaltına aldığımız her Kürdü alınının tam ortasından vuracağız. AND OLSUN" diyerek,

bunun bir infaz olduğunu kabul ettiler.

Katledilen gençlerden 9'unun kimliği akşam saatlerinde netleşti: Fuat Akdemir, Ekrem Mete, Fazıl Kuş, M.Sıdık Orhan, Naim Tekin, Ümit Ürgen, Deniz Aşkan, Ahmet Özer, Şaban Günay.

Liseliler Ayakta

Kürt Halkının Yanında

Biz liseliler olarak bir araya gelip dayanışma ile eylemlilikler örgütüyoruz. İnsanlık nöbetleri, stand çalışmaları, bildiri dağıtımı, yürüyüşler örgütüyoruz.

(...) Önümüzde bir kaç haftalık bir süreç var ve bu süreç içinde biz DÖB'lü öğrenciler de dahil olduğumuz, liselerdeki bir çok siyasetin yer aldığı, aynı zamanda örgütlü olmayan arkadaşlarımızın da çalışmalarına katıldığı birlik ve dayanışma içinde örlüyoruz.

Bildirimizde de belirttiğimiz gibi Kürdistan'da uygulanan katliamın tepkisini batıdan da duyuracağız! Düşmanımız ortakır!

17 Ocak 2016'da Yüksel Caddesi'nde yaptığımız stand çalışması sırasında üç faşistin önce sözlü saldırısına uğradık. Ardından şiddetlenen tartışma kavgaya dönüştü ve faşistler hak ettikleri cevabı alıp uzaklaştırıldılar.

Bizler o gün bir kez daha tattık siper yoldaşlığını. Tüm çalışma sırasında ortak kararlar aldık ve ortak davranışlar sergiledik. Tek bir beden gibi refleks gösterip sürekli dayanışma içinde olduk. Çünkü farkındaydık düşmanımızın ortak olduğunu. İşte bu küçük örnekteki gibi dayanışmayı ve dostluğu Kürt halkı ile yükseltmek, direnişlerini selamlayıp yanlarında olduğumuzu bir kez daha haykırmak bu eylemlilik sürecinde amacımız.



Yine bu süreçte 18 Ocak 2016'da Kızılay'da Zafer Dershaneşi önünde bildiri ve ajitasyon çalışması yürütürken liseli öğrencilerin ve halkın ciddi oranda desteğini gördük. Bu sırada birkaç faşist sözlü ve fiziki saldırıya kalkıştı. Bizler de çevre halkı ve öğrencilerle tek yumruk olup gereken cevabı verdik.

Bir kez daha haykırıyoruz: Şimdi ateşten köprülerin kurulma vaktidir! Kürdistan'daki katliamın tepkisi batıdan da duyurulmalıdır! Bizi susturamayacak ve engelleyemeyecekler!

**KÜRDİSTAN GORİSTAN JI BO FAŞİSTAN!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
LİSELİ DÖB ANKARA**

Eylem programı:

28-29-30-31 Ocak sabahına kadar Tuzluca'yı Göbek'te İnsanlık Nöbeti

31 Ocak Saat 14.00'da Mithatpaşa Köprüsü Altından AKP İl binasına yürüyüş

Liseliler Ayakta! Kürt Halkının Yanında!



Buluşma: Mithatpaşa Köprüsü altında
31 Ocak 2016
Saat: 14.00

#DirenişSesVer
#KatliamaSesVer

ANKARA'DAN LİSELİLER



10 yaşındaki Büşra ve 12 yaşındaki kuzeni Yusuf evlerine isabet eden topatar mermileriyle 15 Ocak günü Cizre'de katledildiler...

Çekmeköy Toki Lisesi Sur için başlatıldığı yardım kampanyası devam ediyor. #KürtHalkıYalnızDeğildir

Toki Lisesi DÖB



MKÜ DÖB'den Kürt Halkı İçin Yazılamalar



Gazi Mahallesi Selahaddin Eyyubi Meslek ve Teknik Anadolu Lisesi'nden duvarlara DÖB yazılamaları ve sticker çalışmaları.



Bilirkişiye Göre Mehmet Ayvalıtaş Suçlu

18 Ocak günü de, Gezi Ayaklanmasında Ümraniye'de hayatını kaybeden Mehmet Ayvalıtaş'ın duruşması vardı.

Ailenin istediği bilirkişi raporunda, Ayvalıtaş'ın yaralanan kuzeni Seyit Kartal 'asli kusurlu' bulunurken, sanıkların kazayı önlemek açısından bir kusurları olmadığı savunuldu. Ayvalıtaş ailesinin avukatları ise bilirkişi raporunun gayri ciddi olduğunu ve kabul etmediklerini söyleyerek, "Dosya içeriğindeki CD'ler incelenmemiş ve dosya için-



deki bilgilerle çelişmiştir. Rapor hız sınırından bahsedilmemiş. Sanık Cengiz Aktaş'ın ifadesine yer verilmemiş. Çevresel faktörler göz önüne alınmamış tanık ifadeleri alınmamıştır. Raporda ciddi eksiklik söz konusu" dedi.

Mahkeme sanık Demirbaş ve avukatına bilirkişi raporu değerlendirmesi için ek süre verdi. Ve tanık Hüseyin Yaldız'ın dinlenmesinden vazgeçildi. Davada sanıklar Mehmet Görkem Demirbaş ve Cengiz Aktaş tutuksuz yargılanıyor. Avukatlar tutuksuz yargılanan sanıklar için tutuklama taleplerini yenilediler.

Mahkeme tutuklama taleplerini reddederken, duruşma 3 Mart'a ertelendi.

"Adalet İstiyoruz Ama Yok!"



Hatay'da Gezi Ayaklanması'nda ölümsüzleşen Abdullah Cömert davasında tutuksuz yargılanan polis memuru Ahmet K'nın yargılanmasına Balıkesir'de devam edildi.

Balıkesir 2. Ağır Ceza Mahkemesindeki duruşmaya aile ve avukatlar katıldı. Sanık (SEGBİS) Ses ve Görüntü Bilişim Sistemi aracılığıyla mahkemeye canlı bağlandı. Mahkeme sanığın tutuklanma talebini reddetti ve davayı 19 Şubat'a erteledi. Mahkeme sonrası Hatice Cömert'in sitemleri vardı. Hatice Cömert, "Adalet istiyoruz ama yok. Biz Hatay'dan 18 saat yoldan geldik mahkeme 1 saat sürdü, katil yine dışarıda. Ahmet K. senin Allah belanı versin" dedi. Ailenin avukatı ise davada sona yaklaşıldığını söyleyerek, "Türkiye son derece karanlık bir döneme girerken biz gezide katledilenlerin cezasızlığına karşı mücadele ediyoruz" dedi.

Mahkeme 19 Şubat'ta Balıkesir'de görülecek.

Sultanahmet'teki canlı bombanın kimliğini belirlemek üzere harekete geçen MİT, halen hayatta olan canlı bombalar arasında yoklama alacak... Zaytung



TÜNELDE GÖZÜKEN IŞIK

Gürsel Cihan

10 Ocak günü Barış İçin Akademisyenler İnişiyatifi bir bildiri yayınladı; o andan itibaren ne Sultanahmet saldırısı ne başka bir şey; her şey akademisyenlerin bu açıklaması üzerine konuşulmaya başlandı. RTE, bizzat polisi ve yargıyı göreve çağdırdıktan sonra akademisyenler gözaltına alınmaya başladı, yetmedi; tetikçi Sedat Peker tarafından hedef alınıp, tehdit edilmeye kadar vardı. Üstüne bir de Beyaz Show sunucusu Beyazıt Öztürk'e, programına canlı yayınla bağlanıp "Çocuklar Ölmesin" diyen Ayşe öğretmen nedeniyle "terör soruşturması" açılmasını ekleyin. Ey diyalektik, bunu da mı görecektik(!)

Kimi üniversite yönetimleri anında soruşturma açtı, kimi "öğrenciler" kendilerine pay çıkartıp, imza atan akademisyenlerin odalarını işaretlemeye kadar vardı; yetmedi, ev baskınları, üniversite odalarında gözaltına alınan akademisyenler... 12 Eylül generalleri bile bu kadar ileri gitmemişti.

Peki, bu kadar saldırıyı üzerine çekecek ne var metinde? Aslında hiçbir şey yok. "Buzdolabına" kaldırılan "çözüm süreci" devam ederken bizzat hükümet ağzından söylenen, söyleyenlerin alkışlandığı "...Müzakere koşullarının hazırlanmasını ve kalıcı bir barış için çözüm yollarının kurulmasını, hükümetin Kürt siyasi iradesinin taleplerini içeren bir yol haritasını oluşturmasını talep ediyoruz." İşte, bu kadar saldırıya karşılık gelen açıklamanın talebi bu. Ama asıl tepkiyi yaratan; "...devletin vatandaşlarına uyguladığı şiddete hemen şimdi son vermesini talep ediyor, bu ülkenin akademisyen ve araştırmacıları olarak sessiz kalıp bu katliamın suç ortağı olmayacağımızı beyan ediyor..." ifadesi oldu. Neden? Çünkü örgütlü güçler dışında birileri sessizliği kırdı, birileri sessiz kalmayacağını ortaya koydu. Metni, faşizm için bu kadar tahammül edilemez hale getiren bu. Kitle hareketinin aydınları, yetersiz de olsa bir ses verdi.

Metin eleştirilebilir, eleştirilmeli; tartışılmalı. Daha ileriye gitmeli. Ulusların kendi kaderini tayin hakkı üzerine tartışılmalı. Ayaklanmayı sahiplenmeli. Doğru. Ama bu, metnin yarattığı etkiyi göz ardı edeceğimiz anlamına gelmiyor.

Hem RTE hem Sedat Peker'in tehditlerinden sonra, ilk başta 1128 imzayla açıklanan bu bildirinin imza sayısının bir anda 2000'in üzerine çıkması, ardı ardına gazetecilerin, tiyatrocuların, avukatların destek bildirisini yayınlamaları... bu tepki koyabilmek için bekleyenlerin aradığı fırsat. Bu, yakanması ve ileriye çekilmesi gereken bir halka. Bu metin, anlaşılabilir ki, tünelin ucunda gözüken ışığın ilk huzmesi.

Kendiliğindencilik ile kendiliğindenlik arasında net bir ayrım var. Marksizm, asla kendiliğindenci olmadı, olamaz. O, başta proletarya olmak üzere, bütün ezilen ve sömürülen kesimleri ayağa kaldırmak, kendisi için sınıf haline getirmek, kendi mücadelesini omuzlamasını sağlamak için durmadan, her şart ve durumda kapitalizm ve faşizmin teşhiri, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyeti yürütür. Tarihin hızlandırıcı gücüdür. Kendiliğindencilığe asla teslim olmaz. Yürünecek yol bulamazsa, kendine yeni bir yol açar.

Ama bu, kendiliğindenliğin reddi demek değildir. Öncü gücüyle bağları zayıf kitle hareketi yerinde durmaz; öncüyü beklemesiz: "Eğer parti sözünü vaktinde söylemezse, işçi sınıfı onun önüne geçmiş olacaktır." (Yarın Bizimidir Yoldaşlar)

Kendiliğinden hareket bir fırsat yaratır. TEKEL, Gezi, Metal Fırtına... İçinde sosyalistlerin varlığını yadsımadan, aslında son dönemin kendiliğinden hareketlerinin en büyük örnekleri oldu. Muazzam bir propaganda, muazzam bir örgütlenme alanı açtı. Doğru hamlelerle daha da ileriye gidebilecek bir potansiyelin varlığını gözler önüne serdi. Aynı zamanda kitle hareketinin her yükselişi bir acı gerçeği ortaya çıkardı; durgun zamanların değeri. Henüz harekete geçmeden kitlelerle güçlü bağlar kurabilmenin değeri.

Sorun mu, bugün açısından sorun. Ama, hareketin içinde çözülebilecek bir sorun. Tam da, böyle zamanlarda çözülebilecek bir sorun. Çözmek isteyen, pusulasında devrim yazıp; ona ulaşmak isteyen çözülebilecek bir sorun.

Akademisyenlerin metni eleştiriye açık; eleştirilir. Ama harekete geçme potansiyeli yadsınmaz. O zaman var olana doğru bir yön verecek, öğrencilerle akademisyenleri yan yana getirecek, onların sınıfla bağ kurmasını sağlayacak, Kürt halkının mücadelesine salt metinler imzalayarak değil; sokakta omuz verecek bir harekete dönüşmesini sağlamak... Hayal mi? Değil.

Elinde dilekçesi Çar'a giden Papaz Gapon'u hatırlayın; 1905 Devrimi'ni. Bolşeviklerin inatçılığını, Vaz'ın pedal çeviren ayaklarıyla birleştirin. Tünelde ışık gözüktü. Yarın bizimdir yoldaşlar!

Faşizme Başkaldırıyoruz!



Barış İçin Akademisyenler İnişiyatifi'nin "Bu Suça Ortak Olmayacağız!" başlıklı 10 Ocak 2016 günü yayınladığı bildirisinin ardından bizzat RT Erdoğan ve Sedat Peker'in ağzından tehdit edildiler. Üniversite yönetimlerinin soruşturmalar başlatması ve en sonunda 15 Ocak günü sabah saatlerinde evlerinden ve kampüslerindeki odalarından gözaltına alınmaları, hiç kimsenin sessiz kalabileceği, kabullenilebileceği bir durum değildir. Faşizme karşı hem sokaklarda hem de üniversite kampüslerinde mücadele verdik, vereceğiz; bugün de hocalarımıza dönük bu saldırının karşısında, hocalarımızla birlikteyiz!

Bütün üniversite öğrencilerine, işçilere, emekçilere, gençliğe çağırımızdır!

Faşizme, onun bütün baskılarına karşı mücadeleyi yükseltelim! Akademisyenlerin odalarını dahi işaretlemeye kalkacak kadar pervasızlaşan faşizme karşı, Kürdistan'da yaşanan halk ayaklanmasını kanla boğmaya kalkan faşizme karşı mücadeleyi yükseltelim! Faşizme Başkaldıralım!

Faşizm ayakta kalabilmek için en ufak karşı sese dahi azgınca saldırıyor. Bu, onun gücünün değil, güçsüzlüğünün, acizliğinin ifadesidir. Faşizm güçsüz, devrim güçlüdür!

Şimdi, her yerde faşizme karşı mücadeleyi yükseltmenin, faşizme karşı bütün baskıların ve sorunların çözümü için Halk Devrimi-Halk İktidarı şiarıyla örgütlenmenin, ileri atılmanın günüdür!

Faşizme Başkaldırıyoruz!

Akademik Özgürlük Devrimle Kazanılacak!

Yaşasın Halk Devrimi-Halk İktidarı!

Devrimci Öğrenci Birliği / DÖB

Komünist Şair Nazım Hikmet 114 Yaşında!

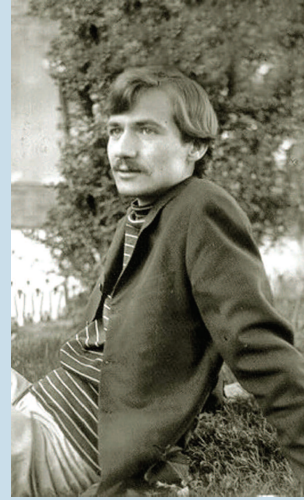
yürümek;
yürümeyenleri arkasında boş sokaklar gibi bırakarak,
havaları boydan boya yarıp ikiye
karanlığın gözüne bakarak yürümek...
yürümek;
dost omuzbaşlarını omuzlarının yanında duyup,
kelleni orta yere
yüreğini yumruklarının içine koyup yürümek ...
yürümek;
yolunda pusuya yattıklarını,
arkadan çelme attıklarını bilerek yürümek ...
yürümek;
yürekte gülereken yürümek ...



Arkadaş

Zekai Özger
8 Ocak 1948 – 5 Mayıs 1973

söyle bana ey
ölümün açıklayıcı
pervanesi
hangi yavru tek başına
yiğittir
hangi yangın bir başına
söndürülür
ah herkes susuyor
hiç kimse bilmiyor içimin
yangını
ah herkes mi susuyor
kalbimi kalbine bağladım
dostum
ah herkes mi susuyor
kalbi kalbimize benzeyen
dostlar
bir çarmlı gibi bırakırken kendini dünyaya
hayatın ateş renkli kelekleri
bir bir tutuluyorken korkunç koleksiyonlar için
ah herkes mi susuyor



Ankara'da aralarında DÖB'lü öğrencilerin de olduğu Liseli öğrencilerin Kürt Halkı ile dayanışmak için hazırladıkları bildiri

Biz liseliler başta kürt halkı olmak üzere katliam gören bütün halkların yanındayız!

Bizler okullarımızın yıgnaklara çevrilip faşist devletin karakolları olmasını istemiyoruz! Her gün canımızı daha da yakan bu katliama karşı daima dik duracağız!

Katliama karşı tarihten bugüne Çorum'da, Sivas'ta, Maraş'ta, 10 Ekim'de Ankara'da, 20 Temmuz'da Süruç'ta, 5 Haziran'da Amed'de nasıl ki ezilen dostlarımızla tek yumruk olup direndiysek bugün de, yarın da yine aynı şekilde faşizmi yıkana dek tek yumruk olup direneceğiz!

Bu faşist devletin korkulu rüyasını gerçekleştiriyoruz! Artık Kürdistan'da halka uygulanan katliamın tepkisi batıdan da duyulacak! Şimdi bu ateşten köprülerin kurulma vaktidir! Biz liseliler olarak Kürt halkının direnişini selamlıyor ve herkesi direnişe çağırıyoruz! Bizi koparamayacaklar!

**Kürt Halkı Yalnız Değildir!
Kurdistan Goristan Ji Bo Faşistan!**

Ankara'dan Liseliler

Armutlu'da Gazete Dağıtımı

Mücadele Birliği okurları Antakya Armutlu mahallesinde Kürt halkına ve Suriye'deki emekçi halklara yapılan katliamlar için oradaki insanların sesine ses olmaları için, sesli ajitasyonla gazete dağıtımı yapıldı.

Dağıtımın sonuna doğru polisler tarafından okurlarımıza kimlik kontrolü yapıldı.



MÜCADELE BİRLİĞİ/ANTAKYA



Kürdistan'da yaşanan katliamları ve Suriye'de devam eden savaşı insanlara yeniden duyurmak için, 16 Ocak Cumartesi akşamı Antakya Armutlu mahallesinde Devrimci Öğrenci Birliği ve Mücadele Birliği yazılımları yapıldı.

Şişecam İşçileri Eyleme Devam Ediyor



Paşabahçe'de İşe Dönme Mücadelesi...

Üretim yaptığı alanda dünya devlerinden biri... 13 ülkede üretim yapıyor... 20'den fazla fabrikası faaliyette... 125 ülkeye ihracat yapıyor... 2014 yılı karı 639 milyon dolar... 21.000'i aşkın çalışanı var...

Bu dünya devine fabrikalarında yıllarını vermiş 34 işçi fazla geldi ve işten atıldı. Şirket kriz nedeniyle küçülmeye karar vermiş.

639 milyon dolar kar eden işletme nasıl bir kriz yaşıyorsa...

İşten atılan işçilerin ikisi %3'lük engelli kontenjana alınmış olan işçiler.

Mersin fabrikası işçisi olan 33 yaşındaki Murat Turan küçük yaşlarda rahatsızlığı sırasında yapılan yanlış bir iğne sonrasında sol el ve sol bacağına oluşan rahatsızlık nedeniyle %40 engelli. Sol kolunda ve bacağına kasılmalar yaşıyor ve kullanmakta zorluk yaşıyor.

Murat Turan 2006 yılında Mersin Şişecam'a engelli kontenjanından soğutma sonunda çalışmak üzere işe başlıyor. 3 vardiyalı olan bu bölümde 3 yıl çalıştıktan sonra idari işler kısmına geçiriliyor ve burada banyo bölümünde çalışmaya başlıyor. Murat Turan ile birlikte engelli kontenjanından işe giren İbrahim Özcan Bayram var bir de.

6 Kasım'da diğer işçiler gibi her iki engelli işçi de işten atılıyor. Ne engelli kontenjanından olmaları, ne de işsizler ordusu arasında engellilerin iş bulma güçlüğü umursanmıyor.

Murat Turan'ın ilk çalıştığı bölüm olan soğutmada taşeron işçiler çalıştırılmaya başlanıyor. İşten atılmasına yakın, engelli olan İbrahim'in yanındaki arkadaş başka bir bölüme alınıyor. Murat ve İbrahim ise işten çıkarılıyor.

3 Aralık Dünya Engelliler Günü'nde Paşabahçe Şişecam'ın acımasızlığına dikkat çekmek için dövizler yazıp geliyorlar fabrikanın önüne... Engelli insanların üretimde yer almalarına fırsat tanıması ve engelin kendilerinde değil sermayede olduğunu anlatmaya çalışıyorlar dövizleri ve sloganlarıyla... Eylemin bir ayağını İstanbul'a taşımaya karar

verince Murat da geliyor.

Eylem sürecinde onlarca röportaj, haber yapılıyor ama Murat hiç durumundan söz etmemiş. "Sorun hepimizin, biz kazanmaya odaklandık, buradaki süreç yeterince sıkıntılı ondan... Zaten kazanırsak hep birlikte kazanacağız, sorun da kalmayacak" diyor işçilerin o her zaman ki iyi niyetli haliyle. Ve bir dünya devi Paşabahçe Şişecam, söz konusu kâr daha fazla kâr olunca engel tanımamış... İbrahim Mersin'de, Murat İstanbul'da bu kâr engelini aşmak ve işlerine dönmek için mücadele ediyorlar.

"Sermayeye Karşı Dayanışma Birlikte Mücadele"



7 Ocak günü Beykoz'da cam işçilerinin direnişinin 62. açlık grevinin 17. günü. Cam işçilerini Türk-Alman Üniversitesi öğrencileri "Şişecam İşçileri Yalnız Değildir - Sendika Ağalarına İşçi Düşmanlarına Geçit Yok" pankartı açarak sloganlarla geliyor. Coşkulu sloganlarla yankılanıyor bir kez daha Beykoz sokakları... Geleceğin işçileri olarak nasıl destek olabileceklerini konuşuyorlar.

Kuzey Ormanları Savunması üyeleri de toplanıp geliyorlar Şişecam işçilerine desteğe. Odun ateşinde pişen çaylar eşliğinde, işçiler sermayenin fabrikadaki acımasız emek sömürsünü, yaşamdan kovuluşunu, Kuzey Ormanları Savunması üyeleri ise doğa ve kentleri katleden yüzüyle anlatıyorlar yaşadıklarını. Ormanlar, kırsal alanlar, kentler, yaşam alanları yok edilenler ile emekleri yok sayılıp işten atılanların tek çıkış yolu var: Sermayeye karşı birlikte mücadele etmek.

"Otel Sefası Değil İşimizi İstiyoruz!"

İşçiler işten atılmalarını, sendikanın işçi düşmanı tavrını aktarıyorlar... Sendika yönetiminin eylemi sönümlendirerek için yaptığı girişimlerin sonu gelmiyor. Bunlardan biri de işçilerin otelde ağırlanması teklifi. "Size tesislerden otel ayarlayalım, orada kalın, gündüz gene gelir burada eyleminizi yaparsınız" türünden teklifler işçileri öfkeliyor.

"Bize otel sefası teklif ediyorlar. Kimin parasıyla kimi nerede ağırıyorlar, bu ne yüzüzlüktür. İşçi sendikası önce işçisinin emeğine, işine sahip çıkar. Biz ödediğimiz, arkadaşlarımızın ödediği aıdalla otel sefası yapmaya gelmedik. İşimize geri dönebilmek için eylem yapmaya, bize sahip çıkmayan sendikayı teşhir etmeye geldik. Bu nasıl bir ayımazlıktır" diyerek karşılıyor. Bu teklif sendikada eyleme başladıkları zaman da yapılmış. Her fırsatta bu tür tekliflerin yinelenmesi ise işçilerin öfkelerini bilemeye devam ediyor.

Kristal-İş Sendikası Eylem Kararını Hayata Geçir(e)medi

Mersin Şişecam Fabrikaları'nda işten atılan işçilerin işlerine dönmek için başlattıkları eylemi sonlandıramayan Kristal-İş Sendikası, işçilerin kararlı duruşları nedeniyle, fabrikalarda eylem kararı aldı.

Kristal-İş Sendikası Genel Merkezi, 8 Ocak itibarıyla fabrikalarda fazla mesailere kalmama, vardiyası biten işçilerin fabrikayı terk etmemesi, işten atılan işçilerin yerine çalıştırılan taşeron işçi varsa bunların çalışmasının engellenmesi eylemleri gerçekleştirilmesi yönünde karar alıp Mersin Şubesi'ne bildirdi.

Patrondan İşten Atma Tehdidi

8 Ocak günü Kristal-İş Genel Merkez'in aldığı karar gereği Mersin'de fabrikayı terk etmeyen işçiler patron tarafından "fabrikada bekleyişe geçenlerin işten atılacağı" söylenerek tehdit edildi.

Buna rağmen vardiyadan çıkan işçilerin bir kısmı servislere binmedi. İşten çıkarılmış olan işçiler de bir yandan vardiyadan çıkan işçilerin servislere binmesini engellemeye çalıştı ve direnişe destek vermeye çağırdı.

Vardiyadan çıkan işçilerin bir kısmı servislere binmeyerek fabrika dışında beklemeye başladı. Sendikanın etkili bir girişimini göremeyen işçilerin birçoğu, patronun işten atma tehditleri sonucu servislere binip gitti.

Kristal-İş Sendikası Mersin Şube Başkanı fabrika önündeki eyleme katılmadı, Baş temsilcinin ise işten atılan işçilerle birlikte eylem çağrısı yaparak işçilerin gitmesini önlemeye çalışmak yerine, "Biz eylem yapacağımızı işçilere duyurduk, yapacak başka bir şey yok" diyerek fabrika önünde beklemeyi tercih ettiği görüldü. İşçilerden bir kısmı direniş çadırında ve çevresinde bekleyişi sür-

dürdü.

"Sendika Şaşırdı... Biz Hiç Şaşırmadık"

Yaşanan bu karmaşa ve gerilim sonrası sendika genel merkezi yönetimi acil gündemle toplantıya girdi. Sendika genel merkezi önündeki işçiler ise yaşananlara hiç şaşırmadıklarını söylediler. "Biz de biliyorduk ki, patrona geri adım attırarak bir eylem yapma çabası olmayacak. Bu eylem kararını almak zorunda kaldılar. Bize de Mersin'e dönmeyi, orada eyleme katılmamızı önerdiler. Zannettikler ki biz Mersin'de eylem kararı alındı diye buradan gideceğiz. Bizim gitmemize gerek yok, orada bir direniş çadırı ve işten atılan arkadaşlarımız var zaten. Bizim buraya geliş nedenimiz belli. Eylemin bir ayağını bilerek buraya taşıdık."

İşçi arkadaşlarının büyük çoğunluğunun sendikaya güvenmedikleri ve bu nedenle eyleme katılmadıklarını aktaran işçiler "Ne diyelim, yıllarca yan yana çalıştığımız insanlar bu karara varmış. Neden? Sendikaya güven(emedikleri için. Haksızlar mı? Bize bakanca cevap belli... Bizim iki aydır yaşadıklarımızı bilen işçi sendikaya nasıl güvensin?"

"Herkes şunu bilsin ki, bizim eylemimiz işimize geri dönmedikçe bitmeyecek. Bu şimdi işten atılan bir avuç işçinin mücadelesi değil yalnızca. Bu mücadele taşeron çalışmaya karşı tüm işçiler adına bir mücadeleye. Bizim buradan gidişimiz ancak işlerimize geri dönmek için olur" diyorlar.

Ailelerinin de destek verdiğini belirten işçiler, "Biz buraya gelirken ailelerimize işimizi geri almak için gidiyoruz" diyerek geldik. Buradaki durumu öğrenince başta çocuklarımız, "İşimizi geri almadan gelmeyin" dediler. Biz de öyle yapacağız" diyorlar.

Şişecam İşçileri'nden Beykoz'da Yürüyüş

İşçiler, Kristal-İş Sendikası Genel Merkezi önündeki eylemlerinin 20. günü olan 10 Ocak'ta Beykoz halkıyla beraber yürüyüş gerçekleştirdi

İşçilerle dayanışma amacıyla Paşabahçe Meydanı'nda toplananlar, "Şişecam İşçisi Yalnız Değildir / Beykoz Halkı" ve "Cam İşçisi Evinde Açlık Grevinde" pankartıyla eyleme katıldı. Yürüyüş çevreden yoğun destek verildi.

Paşabahçe Meydanı'nda yapılan konuşmaların ardından cadde trafiğe kapatılarak Kristal-İş Sendikası Genel Merkezi'ne yüründü. Yürüyüş boyunca "Şişecam İşçisi Yalnız Değildir", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek", "Kahrolsun Sendika Ağaları", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atıldı.

İşten atılan işçilerden İsmail Yılmaz yaşadıkları süreci aktardı ve bir işçi sendikasının nasıl olması gerektiğini anlattı,

Kristal İş Sendikası'nın işçi düşmanı tavrını teşhir etti

Mücadele sahalarını genişleteceklerini ifade eden Yılmaz, 11 Ocak'tan itibaren İstanbul, Mersin, Eskişehir, Lüleburgaz, Bursa ve Gebze'de imza kampanyası başlatacaklarını duyurdu. İşlerine dönene ve adalet sağlanana kadar mücadeleye devam etmekte kararlı olduklarını ifade etti, "İşinden haksız, hukuksuz bir şekilde atılan ve işe dönmek için mücadele eden 18 işçi, bütün haklarıyla işlerine iade edilmelidir."

Bizlerin başına gelen bu işten atılmaların ve arkamızda duramayan güçlü sendikamızın tek nedeni kurum içi demokrasinin yok edilmiş olmasıdır. En kısa sürede atama temsilciliklere son verilmesi, bütün şube yönetimlerinde, bölgedeki bütün işyerlerinin eşit bir şekilde temsil edilmesi ve en önemlisi se-



çimlerin demokratik kurallar içinde, şaibeye mahal vermeden, eşit, adil, hilesiz, geçici işçilerden medet umulmadan yapılmasını talep ediyoruz." dedi.

İşçiler işlerine geri dönmek istediklerini, sendika bürokrasisinin son bularak demokratik seçimler yapılmasını talep ederek, sonuç alınca kadar direnişlerini sürdüreceklerini söylediler. Eylem sloganlarla sona erdi.

Şişecam İşçilerinden İmza Kampanyası

Mersin Şişecam işçileri Beykoz'daki grevini ve açlık grevini sürdürürken, yeni bir eyleme başladı. Grevdeki işçiler kamuoyu yaratmak ve mücadelelerini yükseltmek, taleplerini kabul ettirmek için imza kampanyası başlattı. İmza kampanyasının 20 Ocak'a kadar devam edeceğini söylüyor işçiler.

İmza kampanyasını Beykoz merkezinde ve grev alanında kurulan standda sürdüren işçiler, sonuç alana kadar her türlü mücadele yöntemini kullanacaklarını belirtiyorlar.

Bu arada bugün Şişecam işçilerinin bir kısmı da, Silivri'de tutsak olan gazeteciler Can Dündar ve Erdem Gül için cezaevi önüne gittiler.



Cam İşçileriyle Bir Gün

Mücadele Birliği Platformu bileşenleri cam işçileriyle dayanışma için 17 Ocak günü Beykoz'daydı.

Beykoz Devlet Hastanesi yakınında "Cam İşçisi Yalnız Değildir" pankartını açan Devrimci İşçi Komiteleri, Emekçi Kadınlar, Genç Emekçiler Birliği'nden işçiler ve Emeğe Ezgi Müzik Grubu "Şişecam İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği", "Zafer Saşaşan İşçilerin Olacak" sloganlarıyla işçilerin yanına geldi.

Yoğun yağmur yağışı nedeniyle araçta olan işçiler Mücadele Birliği bileşenlerini "Yağmurda havalarda bile desteğimiz eksik olmuyor. Dayanışma için teşekkür ederiz" diyerek karşılayarak hemen araç içine



davet ettiler. Genç işçiler pankartları sendika binasının karşısındaki duvara astılar.

Cam işçileri sıcak bir tanışma ve giriş sohbetinin ardından çay demlemeye girişti. "Yağış çok aslında, sizi dışarıda ateşin başında sıcak çağımızda karşılamak isterdik" dediler. Araç içinde oturmaktan sıkılmışlar.

Cam işçileriyle gruplar halinde kısa sohbetler başladı. Yağış olmasa müzik dinletisi de yapacaklarını söyleyen Emeğe Ezgi'yi "Güneşli bir günde direniş ateşi başında dinleriz de birlikte de söyleriz. Biz sözümüzü alalım da" diyerek karşıladı işçiler.

Konu işten atılan, kısacası yaşamdan kovulan işçinin işine geri dönme mücadelesine ve sendikaların durumundan siyasi partilere, oradan ülkenin gündemine dek geniş bir çerçevede sohbetler devam ediyor. Devrimci İşçi Komiteleri'nden Yılmaz Ekşi, Paşabahçe Fabrikaları'ndaki eylemleri, Kristal-İş Sendikası'nın ve Türk İş'in tutumunu ve geline süreci değinirken, işçiler de kendi yaşadıkları süreci aktarıyorlar.



İşçiler Kristal-İş Sendikası'nın yönetimini eleştiriyorlar ve "Sendikamızın sarı sendika olmasını istemiyoruz. Geline aşamada yönetimin işçiler için artık yapacak bir şey yok" demesini

kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz" diyorlar.

Yılmaz Ekşi, bütün zenginlikleri üreten işçilerin nasıl bir mücadele yürütmesi gerektiğini tarihten örneklerle aktarırken, eylem biçimleri ve işçi sınıfının hedefleri üzerine de konuşuluyor.

İşçiler, iktidarın, siyasi partilerin durumlarına da değiniyorlar. Görüşmelerinden bir sonuç çıkmadığına şaşırmamışlar. Onların da işçinin emekçinin arkasında durmadığını biliyorlar ve işlerine dönmekten başka bir çözümün de mümkün olmadığını söylüyorlar.

İşçilerle yapılan sohbette işçi ve emekçilerin ancak kendileri iktidarda olduğunda geleceğinin ve yaşamlarının güvencesi olabileceği ifade ediliyor. İşçiler bu yüzden de bugün işlerine sahip çıkma mücadelesi verdiklerini söylüyorlar.

Dayanışma ziyareti en kısa zamanda tekrar görüşmek ve başarı dileğiyle sonlanıyor.

“Ne İkna Ne Tehdit İşe Yaramaz 93 İşçi Buradayız ve Kazanacağız!”



Ülker SCA Yıldız Gebze Organize Sanayi Bölgesinde ıslak mendil-havlu, bebek bezi, kadın pedi, sıvı sabun vb. ürünleri üreten bir fabrika. Rozi markasıyla üretim yapan fabrika, 2011 Eylül ayında SCA ile kağıt ve kişisel bakım alanında ortaklık kurarak SCA Yıldız Kağıt ve Kişisel Bakım Üretim A.Ş. adıyla üretimi sürdürüyor.

Ülker SCA Yıldız'da üretim yapan işçiler çalışma şartlarının düzeltilmesi ve daha iyi bir ücret için DİSK Tümka-İş Sendikası'nda örgütlendi. TİS sürecinde anlaşmaya varılamaması üzerine 23 Aralık'ta greve çıktılar.

Ülker SCA Yıldız'da üretimdeki tüm işçiler katılmışlar greve, şu an fabrikada üretim yok. Firma greve karşılık bir hamle yaparak lokavt ilan etmiş durumda.

İşçiler yakttıkları ateşte demledikleri çayla karşılayarak dayanışmaya gelenleri... Farklı işyerlerinde grev ve direnişler, eylem biçimleri üzerine sohbet ediliyor.

93 Ülker SCA işçisi zorlu bir sürecin ardından grevinin 15. gününe geldi. 6 Ocak günü ziyaret ettiğimiz işçilerle grev üzerine konuştuk.

Süleyman Bedir: 8 Yıldır Ülker SCA Yıldız'da operatör olarak çalışıyorum. İlk yıllarda ücretler konusunda sıkıntı yaşamıyorduk. Fakat seneler geçtikçe maaşlarımız enflasyon karşısında erimeye başladı. Şu an 1300 TL asgari ücretle çalışıyoruz. Bize enflasyon oranına göre zam yapılacağı söyleniyor, ama maaşlara yapılan zam hep bu enflasyon oranının altında kalıyor. Burada çalışan arkadaşlarımızın hepsi kalifiye eleman ve üretim safhasında bir işçinin işi öğrenmesi, 3 yıl gerekiyor. Bu şartlarda 10 yıldır çalışan arkadaşımız, asgari ücretin biraz üstünde bir ücreti ancak alabiliyordu.

Biz her sene aynı sıkıntıyı yaşadık sendikalaşma sürecini başlattık. 3,5 yıl sürdü. Bu 3,5 yıl boyunca da "Yarın işten atılacak mı, kim işten atılacak" kaygısıyla işbaşı yaptık. İşten atılan ayrılan pek çok arkadaşımız oldu. Ve son TİSK sürecinde anlaşma sağlanamayınca greve gitmek zorunda kaldık. Sendikalı olduktan sonra yetki alma aşamasında da sıkıntılar yaşadık.

Grev kararı söz konusu olunca işyerinde baskılar arttı. Sendikadan istifa etmemiz için ikna etmekten, tehdide kadar her yol denendi. İnsanların sosyal paylaşımlarından, kredi borçlarına, ailevi durumlarına, referansla mı girdiğine kadar inceleyip dosyalar oluşturmuşlar. Tek tek sorgu odalarına alındık, bu bilgiler üzerinden sendikadan istifaya zorlandık. Fakat bu uğraşları boşa çıktı.

Biz grev kararımızı astık. Bu kez sandık kurup oylama yapmak istedi yönetim, "bizden yana sıkıntı yok" dedi. Fakat patronlarda oyun çok. Oylama yapılacağı gün başka işçi getirdiler. Bunda da başarılı olamadılar. Sandıktan grev çıktı. Ama patron buna karşı bir adım atarak bir hafta sonra lokavt ilan etti. Bizler yıllardır bu fabrikaya emek verenleriz ve haklı olarak yaşamımızı sürdürebileceğimiz bir ücret talep ettik. Ülker SCA Yıldız greve başladıkdan sonra da ikna etme yolları denedi ve belki devam da ederler. Fakat bilsinler ki, burada onların ikna edebileceği işçi yok. Greve çıkış nedenimiz belli ve bu taleplerimiz kabul edilinceye kadar da mücadelemize devam edeceğiz.

Emrah Ersoy: Grevimizin 15. günündeyiz. 93 işçi grevde ve içeride üretim yapılmıyor. Bir hafta sonra firma lokavta ilan etti. Ben 8 yıllık işçiyim, arkadaşlarımız 5-10 yıllık, bu işin ustası iş-

çiler. DİSK Tümka-İş Sendikası'nda örgütlenmemiz Ülker SCA Yıldız üzerinde ayrı bir etki yarattı. Biliyorsunuz 70'li yıllarda DİSK Gıda-İş'in bir örgütlenme ve grev süreci var.

2012 Eylül ayında topluca sendikaya üye olduk. Çalışma Bakanlığı'nın yetki vermesi üzerine firma itirazda bulundu. Mahkeme süreci başladı. Yerel mahkeme yetkili olmadığımız yönünde karar verdi. Temyize gittik. Yargıtay mahkeme kararını bozarak, sendikanın yetkili olduğuna hükmetti. Bu arada toplu sözleşme süreci başladı. Fakat Ülker SCA Yıldız yönetimiyle en ufak bir uzlaşma sağlamak mümkün olmadı ve grev kararı aldık. Ardından sendikadan istifa için baskılar daha da yoğunlaştı. Ben de dâhil hepimiz üretim safhasında yer alan işçileriz. Grev kararını asınca sandık kurup oylama yapılmasını istedi firma yönetimi. Biz bunu da kabul ettik. Başka fabrikalardan, şehirlerden 150 işçi getirip oy kullanılmaya çalıştılar.

Durumu gelen arkadaşlara anlattık ve sandıktan yine grev kararı çıktı. Bizim 3,5 yıllık bir mücadelemiz var. Ülker'in her türlü baskısına, tehditlerine rağmen biz greve çıktık. Greve çıkmamızın ardından Ülker lokavt ilan ederek bize karşı bir hamlede bulunmaya çalıştı. Fakat buradaki birliğimizi kimse bozamayacak ve biz bu grevi kazanacağız.

Mustafa Toprak: Ben 10 yıllık işçiyim. 5 yıl çalıştıktan sonra ben de buradaki soruların çözülmesi için bir şeyler yapmak gerektiğini düşünmeye başladım. Çünkü birincisi çok gürültülü bir üretim ortamında çalışıyoruz. 700-900 desibel arasında bir gürültü çıkıyor makineler çalışırken. Bir iç kulaklık üstüne de bir kulaklık takmak zorundayım ve bu çalışmamızı zorlaştırıyor. Makinede üretim yaparken 40-60 metrelik mesafede sürekli olarak koşmak zorundayız.

Sabah 08.00'de işbaşı yapıyoruz akşama kadar hiç çay molamız yok. 12.00'de yemeğe çıkmamız gerekiyor, ama çıkamıyoruz. Çünkü bir makinede zaten 3 arkadaş koşarak çalışıyoruz. Ancak nöbetleşe gidebiliyoruz. Makinede bir hata oluştuğu zaman, ürünün zarar görmemesi için hemen müdahale etmek gerekiyor. Bu nedenle de makine düzgün çalıştığı bir sırada birimiz yemeğe gidiyor, o geldikten sonra bir kişi daha gidiyor. Yemeğe gittiğimizde ise bir elimizde telefon makine başındaki yardımcı işçi arkadaşların sorularına yanıt veriyoruz. Çünkü biliyoruz ki, bir hata olursa ürün zarar görecektir. Bu kaygı ve konuşma arasında yemeğimizi yeyip koşarak işin başına dönüyoruz. Saat 16.00'da mesaimizin bitmesi gerekiyor. Yarım saat kala mesaiye kalmamız isteniyor. Ve bu da saat 20.00'ye kadar çalışmak demek. "Bu akşam çıkarım şunu yaparım" diye bir plan yapma şansımız yoktu.



Bayramlar ayrı bir eziyetti bizim için. Bayramın birinci günü mesai yapmamız isteniyor. İkinci gün gelmezsek savunma yazmamız isteniyor. Mesai ücretlerimizi alıyoruz. Ama nasıl alıyoruz? Vardiya şefi ne yazmışsa onu alıyoruz. Ben çok sonra fark ettim ki, bizim mesailerin çoğu yazılmıyor. Ondan sonra yazmaya başladım kaldığım mesailerimi. Mesaiye kalmak istemeyince "Yerine adam bul o zaman" deniyor. Bir arkadaşımızı ikna edip bizim yerimize mesaiye kalmasını sağlamak zorunda kalıyorduk. Defalarca bu sıkıntılarımızı idareye bildirdik, ama kişisel ya da grup

olarak, şikâyetlerimiz hiçbir sonuç vermedi.

DİSK Tümka-İş'e e-devlet üzerinden üye olduk. İşçilerin %60'ı bir günde sendikalı oldu. Ve biz üye olur olmaz bir baktık çay saatimiz oldu, mesailer düzene girdi, çardak yapıldı, televizyon getirildi...

Biz grev sürecine gelinceye kadar çalışma koşulları ve baskılar nedeniyle pek çok arkadaşımız işten çıkarıldı. Biz çok zorlu günlerden geçerek grev aşamasına geldik. Ne ikna çabası, ne tehdit burada grevde olan hiçbir arkadaşımıza geri adım attıramaz. Biz gitmesine engel olmadığımız arkadaşlarımız için de buradayız. Ve keşke beyaz yakalı çalışanlar da bize destek olsalardı. Biz greve çıkınca içeride kalan 3 arkadaşla üretim yapmaya çalıştılar. Makinelerin üretim için her hazırlığı tamam olsa, bir tek start düğmesine basmak kalsa, vardiya amiri hangi düğmeye basacağını bilmiyor. Dolayısıyla da başaramadılar. Biz greve çıkınca burada çalışan 80'e yakın taşeron işçiyi de işten çıkardılar. Kimisi parasını aldı, kimine gün verildi. Burada 93 kişiyiz, birlik beraberliğimize güvenerek greve çıktık. Aslında pek çok şeyi de bir taraftan yaşarken öğreniyoruz. Biz işimizi geri istiyoruz ve bunun için de mücadele edeceğiz.

Burada 5 yılla 10 yıl arasında çalışan arkadaşlarımız var. Ama Ülker SCA Yıldız'da kalifiye



işçinin değeri yok. Biz hepimiz büyük bir özen ve dikkatle çalışıyorduk. Bugüne kadar tek bir hata tek bir uyarı almadık. Yurt dışından yöneticiler geliyor. Buradaki üretimle ilgili dökmümlere bakıyor ve fabrikanın içini gezmedene gidiyor. Çünkü sorun yok. Her şey mükemmel işliyor, satışlar iyi... Ülker SCA'ya bunca kar ettiren işçiyi, yaşamını sürdüreceği ücreti vermek zor geliyor. Bizim kullandığımız makinelerin bir tanesi 150 milyon dolar, iki kesme şeker büyüklüğündeki bir parçası 10 milyon dolar, faturasında yazıyor. Makinenin parçası bizden daha değerli. İşçi olmasa o makineler ne işe yarar. Ne oldu o değerli makinelere, niye durdu?

Bizi grevden vazgeçirmek, sendikadan istifa etmek için yöneticiler geliyordu yanımıza, "Bak aynı gemideyiz, bu firma zarar görürse hepimiz zarar görürüz".. Arkadaş madem aynı gemideydik de ben haklarımı alabilmek için sendikalı olmaya çalışırken niye bir kez olsun destek olmadın? Niye bir kez olsun derdin ne diye sormadın? Gemiye batırarak olan yöneticiler. Yoksa biz bu gemiyi yüzdürmek için fazlasıyla çaba harcadık.

Kemal Kılınç: Mekanik bakımda 6,5 yıldır çalışıyorum. Burada kurumsal bir işleyiş, işçinin emeğine göre ücret diye bir düşünce yok. 5-6 sene çalışıyorsun, bir bakıyorsun, sonra gelen işçi seninle aynı maaşı alıyor, hatta daha fazlasını alabiliyor. Süreci arkadaşlar anlattı zaten size. Buradaki şartlar bizim greve çıkmamızı zorunlu hale getirdi. Vazgeçirmek için her yolu denediler elimizimize mektup gönderdiler, ailelerimize tepki versin diye. Eşim zaten biliyordu süreci. 2,5 aylık bir oğlumuz var. Greve çıkacağız dediğim zaman "Orada çalışan sensin, ne yapmak gerektiğini de en iyi sen bilirsin" dedi. Zaten tepki veren aile olmadı bildiğim kadarıyla. Firmamız beklediği olmadı yani. Bugün grevin 15. günündeyiz. Maddi olarak sıkıntılarımız olacak özellikle kış ayı olduğu için ama yamayı yamayla kapatacağız bir şekilde bu mücadeleyi sürdüreceğiz.

BİTMEK BİLMEZ KOMPLO TEORİLERİ

Ali Varol Günel

Olayların gerçek nedenlerini, tarihsel, toplumsal süreçlerde aramayanlar için komplo teorilerine başvurmak, yüzyıllardır değişmeyen bir olgudur. Bu hem kolay bir yöntemdir, hem de beyni fazla yormayı gerektirmez. Ne gerek vardır uzun uzun sınıfsal, ekonomik-politik tahliller yapmaya, atarsınız ortaya bir komplo teorisi, varsın insanlar tartışsın dursunlar. Hem "fikir jimnastiği" yapmanın kime ne zararı vardır ki?! Belki insanı düşünce tembelliğinden bile kurtarabilir! Eskiler, "bir deli kuyuya bir taş atmış, on akıllı çıkaramamış" demişler ya, aslında bu söz, durumu izah etmek için yeter de artar bile; ama biz konuyu biraz daha derinlemesine inceleyelim; buna gerçekten ihtiyaç var.

En yakın örneğine karşı-devrimci Aydınlık gazetesinin kısa süre önce gerçekleşen Rus uçağının Türkiye tarafından düşürülmesiyle ilgili yaptığı haberde rastlamıştık. Başta ajan-provokatör Perinçek olmak üzere Aydınlıkçı efendiler, Rus uçağını düşürenlerin Rusya-Türkiye-Çin arasında kurulmak istenen ittifakı bozmak amacıyla bunu yaptığını, bu komploya karşı TC devletinin yanında yer alacaklarını söylüyorlar. Bu elbette bizim için şaşırtıcı bir şey değil. "Aydınlık gazetesinin ve hem-polarının tescilli karşı-devrimciliklerine bir örnek daha" deyip geçebiliriz; ama olayın arkasında böyle dudak uçuklatan cinsten bir komplo bulmuş olmaları, onları bu konuda benzerleri içinde biraz daha ileri sıçartıyor.

Bir diğer örnek, 1 Kasım seçimlerinden hemen sonra bir çok yerde söylenen Erdoğan'ın bilerek savaş çıkarttığını ve böylece AKP oylarını artırdığına dair teori.. Bir diğeri ve diğerlerine göre bir hayli yaratıcı(!) olanı, AKP ile PKK'nin anlaşarak bu "özerklik" ilanlarını yaptıklarını, böylelikle HDP'yi zor durumda bıraktıkları, AKP'nin kazanmasını sağlayarak, hedeflerine daha kolay yürümesini garanti altına aldıkları... Bir diğeri eskiden beri söylenegelen ve artık bayatlamış olan Apo'nun MİT ajanı olduğu, en başından beri devlet tarafından kullanıldığı vb vb.. Yani komplonun bini bin para.

Bilimsel sosyalist yöntemlerle olaylara yaklaşmaktansa bu şekilde komplo teorilerini yaymak, işin kolaylığı olduğu kadar, sonu sonuna devletin çıkarlarına hizmet eden bir belirsizlik havası da oluşturuyor. Gelişmelerin önceden planlanan projelere göre olmadığını, yaşamın akışının hepimizin karşısına her an yeni koşulları çıkarıldığını görememek, çoğu zaman insanların karamsarlığa da sürükleyebiliyor. Her şey büyük uluslararası güçlerin, önceden planladığı projelere göre geliyorsa, o zaman bizim pratiklerimizin sonucu değiştirmeyeceğine dair neredeyse kadereci bir yaklaşım insanların yakasına yapışabiliyor. Bir yerde bir şeyler planlanıyor, bizler de o planlanan şeylere göre hareket ediyoruz! Hepsi bu! O büyük planları değiştirebilecek ne gücümüz ne de yeteneğimiz var! Bizler satranç tahtası üzerindeki birer piyondan başka neyiz ki! Olan zaten masum, sıradan insanlara oluyor! Filler tepişiyor, çimenler eziliyor! Sonunda hep iktidarların, güçlülerin dedikleri oluyor! Ateş düştüğü yeri yakıyor! vb vb. Emperyalist-kapitalist sistemin kadir-i mutlak olduğuna, devrimcilerin, işçi sınıfı ve emekçilerin, ezilen halkların güçsüz olduğuna dair tezlerin gelip dayandığı nokta, bu karamsarlık çukuru oluyor.

Oysa dünya üzerinde şu an asıl karamsar olması gerekenler, emperyalist-kapitalist devletler ve onların hükümetleri. Her geçen gün kapitalist sistemi biraz daha sonuna ulaştırıyor. Dünya üzerinde kapitalist sisteme karşı savaş açan kitlelerin sayısı her geçen gün daha da artıyor. Başka bir dünyanın mümkün olduğuna dair tezlerin gerektiğine dair düşünüş ve eylemler giderek yaygınlaşıyor. Öyle ki kapitalizmin duayenleri, büyük sermayedarlar bile bu tehlikenin farkına varıyor ve "eğer böyle giderse sonumuz felaket olur" diye feryat figan ediyorlar. Çünkü onlar, komplo teorilerine değil, somut ekonomik, politik ve siyasi verilerle önem veriyorlar. Kar oranlarının düşme eğilimi, kapasite kullanım oranlarının düşmesi, gelir dağılımındaki uçurumlar, dünya üzerinde açlık ve sefaletin korkunç boyutlara varması, bir yeni dünya savaşının bile sorunları çözmezse, bilakis daha da karmaşık ve içinden çıkılmaz hale getireceğine dair öngörülerini, onları yeni tedbirler almaya zorluyor. Bugün Ali Koç'un mızızlanmalarını çok daha fazla sermayedardan duyacağımız günlerin uzakta olmadığını söylemek gerekiyor. Bugün Avrupa ve Amerika kıyılarını döven göçmen akınlarının yarın emperyalist-kapitalist sistemi daha da içinden çıkamayacağı bir krize sürükleyeceğini söylemek için müneccim olmaya gerek yok. "Zengin dünya"nın açların gözbebeklerinden kaçacak delik arayacağı, açların yurt dışı dışlarıyla onların mülkiyetlerine ve "zenginlikleri"ne saldıracakları günler kapıda.

İşte bu, bir komplo teorisi değil, yaşamın somut, yatkın gerçekliğidir. Ve yaşam, komplo teorilerine göre değil, somut gerçekliklere göre akar. Artık, bitmek bilmez komplo teorilerini bir kenara bırakıp, yaşamın somut yeşil ağacını bize cömertçe sunduğu diyalektik yöntemi esas almanın zamanı gelmedi mi? Bu, bizi gerçekliğe yaklaştıracak yegane yoldur.

Çapa'da Beyaz Bayrak Nöbeti



Çapa Tıp Fakültesi sağlık emekçileri, Kürdistan'da katledilen sağlık emekçilerini ve çatışmalarda katledilen bebek, kadın, genç ve yaşlıların anması için 11 Ocak günü bir eylem gerçekleştirdi.

Monoblok önünde toplanarak hastane içinde yürüyüşe başlayan sağlık

emekçileri, sık sık "Savaş Değil Eğitime Bütçe", "Yaşamak Yaşamak İstiyoruz", "Yaşamın Haklarını Kardeşliği", "Biji Birathiya Gelan" sloganlarıyla yüründü.

Yürüyüş esnasında provokasyon yaratmak isteyen bir kişi cevap verilmeyerek boşa düşürüldü. Hastaneye gelen hastalar da yürüyüşü alkışlarla karşıladı.

Yürüyüşün başladığı noktaya tekrar dönülerek basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını Aksaray SES Şube Başkanı okudu. TTB ve SES üyeleri ile, hastane çalışanları adına konuşmalar yapıldı.

Eylem, beyaz bayrak nöbeti için, katliamlar devam ettiği sürece saat 12.00-13.00 arasında, her gün başka hastanelerin de katılarak sürdürüleceğinin duyurulmasıyla sona erdi.

"Sendikaya Halaylarla Girilecek"

İzmir'de Teksif Sendikasına üye oldukları için işten atılan ve iş yerinde her gün baskı, tehdide ve iftiraya uğradıklarını söyleyen Hugo Boss işçileri, Ege Serbest Bölgesi (ESBAŞ) girişi kapısında 8 Ocak Cuma günü saat 14.00'da basın açıklaması yaptılar.

TEKSİF Şube başkanı Faruk Aksoy, okuduğu basın açıklamasında, Hugo Boss'un Alman Genel Müdürlüğü tarafından Temmuz ayında yapılan personel toplantısında her çalışanın sendika üyeliği konusunda serbest olduğunun belirtildiğini söyledi. Aksoy, "Yapılan açıklamadan kısa süre sonra bölüm müdürleri tarafından çalışanlara sendikalı olmamaları konusunda baskı yapıldı. Dışarıya hoş gözükmemek için şekil yapıyorlar ama içeride tam bir köle düzeni var. Yapılan baskı ve tehditlere ilişkin bilgi ve belgeler elimizde. Hugo Boss yönetimine açıkça duyurmak isterim ki bu belge ve bilgiler gerektiğinde kamuoyu ile paylaşılacaktır. Anayasa başta olmak üzere yasalara ve insan haklarına aykırı olan bu tutumunuzun elbette bir karşılığı olacaktır. Örgütlenme çalışmalarımız hiçbir şekilde engellenmeyecektir. Yasaların bize verdiği güçle, yurt içinde ve yurt dışında yapacağımız eylemlerde çalışan kardeşlerimizin hakkını sonuna kadar savunacağız." dedi.

Eylem Aksoy'un "Hugo Boss sendikaya halaylarla girecek" sözleri ve işçilerin coşkulu ve kararlı alkışlarıyla sona erdi.

TOPYEKÜN FAŞİZM DE DÜZENİ KURTARAMAYACAK!

Taylan Işık

Kasım seçimlerinden hemen sonra çıkan sayımda tekeli sermaye sınıfının dinci faşist iktidar eliyle "topyekün faşizm" arayışında olduğunun emarelerinin arttığına dikkat çekmiştik. Aradan geçen yaklaşık iki aylık süre, bu gözlemimizin ne kadar yerinde olduğunu kanıtladı.

Topyekün faşizme doğru gidiş konusunda belirttiler, yerini açık kanıtlara bırakmaya başladı. Şimdi kanıtların neler olduğuna bakalım.

Birincisi, devletin başındaki adamın, "fol yok yumurta yok" durumunda iken Hitler örneğini başkanlık sistemi için örnek vermesidir. Bu, bir cahilin çocukça gıflarından biri değildi. The Times gibi, zor durumlarında her zaman düzenin yanında saf tutmuş bir İngiliz gazetesi bile, Erdoğan için "Türkiye'nin Hitler'i olmak istiyor" başlığını atmak zorunda kalmış.

Bir ABD'li profesör, John A. Tures ise, "Bu demec demokratik bir siyasetten gelseydi, bir gaf veya kötü bir espri olarak değerlendirilebilirdi. Ancak otoriter Erdoğan için bu, bir diktatörün duygularını gösteren ender bir dürüstlük anı" sözleriyle değerlendiriyor.

Bu sözlere tek itirazımız, sorunun kişiselleştirilmiş olmasına. Sorun Erdoğan'ın diktatörlük hevesinde çok daha öte, sermaye sınıfının ve emperyalistlerin yönelimidir. Erdoğan'ın bu yönelim için uygun bir kişilik olması sorunu kişiselleştirmeyi doğru kılmaz.

İkinci kanıt Erdoğan'ın şu sözlerinde gizli: "Kimse ama kimse bu devletin ekmeğini yeyp devlete kılıç çalamaz. Kamu kurumları içinde görev yapanlardan terörün yanında yer alanlar için aynı işlemler yapılmalıdır." Burada "işlem"den kasıt yargının hareketi geçmesidir. Söylenen şu; Devlet kurumlarında ilericî demokrat düşüncelere sahip hiç bir kişi barındırılmamalı; onları yargı yoluyla -ya da başka yolla- tasfiye edilmelidir.

Yapılmak istenen çok açık. Devlet kurumları tepeden tırnağa Genelkurmayından gece bekçisine; Anayasa Mahkemesi Başkanından vergi memuruna; profesöründen anaokulu öğretmene kadar akla gelebilecek ne varsa hepsinin gerici-faşist kadrolarla doldurulmasıdır. Hitler Almanyası örneği boşuna verilmemiş. Bu sözler Hitler örneğinin neden verildiğini açığa çıkarıyor.

Devam ediyoruz. Değişik üniversitelerde çalışan bini aşkın akademisyen, Kürdistan'daki savaşa, devlet terörüne naif bir itiraz içeren bir bildiri yayınlıyorlar. Devletin başındaki adam bini aşkın akademisyene "vatan hainliği" dahil her türlü hakaret ve suçlamayı yöneltiliyor. "Güruh" diyor, "karanlıksınız" diyor, "vatan hainisiniz" diyor.

Ama daha önemlisi, bir-ikisi dışında burjuva basının hemen tümü bu akademisyenlere karşı linç kampanyası başlatıyor; faşist öğrenciler akademisyenlerin odalarını işaretliyorlar, savcılar, kaçma-göçme ihtimali dahi olmayan bu insanlar için gözaltı kararı aldırıyorlar vb vb. Daha korkunç olanı, faşist devletle her daim içli dışlı olmuş mafya bozuntusu bir faşist, imzacı akademisyenleri "akan kanlarıyla duş yapmak"la tehdit ediyor.

Faşist devlet, devrime karşı bütün güçlerini; resmi, gayri resmi elinin altında ne güç varsa harekete geçirme gereği duyuyor.

Meselenin önemi tehdidin korkunçluğunda ya da mafya bozuntusunun fitratına uygun "fantazi"sinde değil. Meselenin önemi, üniversitelerin ve devamında devlet kurumlarının topyekün, tepeden tırnağa faşistleştirilmesi çabasında geliyor. Faşist devlet, devrime karşı bütün güçlerini; resmi-gayri resmi elinin altında ne varsa harekete geçirme gereği duyuyor.

Erdoğan, saklama gereği de duymuyor artık ve Hitler örneğini verdiği açıklamanın devamında gerçek niyetini şöyle ifşa ediyor: "Ülkemizdeki parlamenter sisteminin işleyişinden memnun olan var mı? Devamlı darbe üstüne darbe getiriyor."

Denebilir ki, ne önemi var, zaten varolan "Parlamento" etkinlik olarak bir cenazeden farksız; içerik olarak faşistlerle dolu bir organ. Kuşkusuz öyledir. Şekil dışında gerçek anlamda bir "parlamento"dan söz etmek abesle işteğal emektir. Ama buradan çıkarılacak sonuç; tekeli sermayenin ve emperyalist güçlerin ölü eşek durumundaki Parlamantonun varlığına dahi tahammül edemedikleridir.

Devrimin gelişimi sermaye sınıfını kendi yasalarına, kendi faşist anayasasına dahi tahammül edemez hale getirdi. Yasallık, sermaye sınıfını boynunu sıksırtan demir mengene gibi boğuyor.

Devrim hem yaygınlık hem de derinlik kazanarak ilerliyor. Kürdistan'da iç savaşın sertleşmesi bu süreci hızlandırdı. Sermaye sınıfı ayaklarının altındaki toprağın gün geçtikçe kaydığını; egemenliğini sürdüremez noktaya doğru sürüklendiğini çaresizce seyrederek duruyor.

Devrimin gelişimi toplumu safılaştırıyor. Devlet kurumları, üniversiteler, televizyon kanalları, gazetelerin büyük bir bölümü devletin yanında saf tuttuklarını; devletin karşısında yer alanları düşman olarak gördüklerini açıkça ilan ettiler. Saflaşma keskin ve derin.

Bu, bir toplumsal devrimin, bir alt-üst oluşun açık, kesin, net kanıtı olarak anlaşılmalı. Çünkü ancak büyük bir toplumsal devrim toplumu böylesine, ne-redeyse ak-kara biçiminde safıştırır.

Devrim aynı zamanda beraberinde birleşmiş bir karşı devrim yaratarak geliyor. Devletin halihazırdaki faşist yapısını yeterli görmeyip tepeden tırnağa faşistleştirme ihtiyacının anlamı ve nedeni bu. Bu bakımdan Hitler örneğinin verilmesi, "parlamenter sistem"den rahatsızlık duyulması, devlet kurumlarındaki ilericî, demokrat memurlara karşı yargının göreve çağrılıp tasfiye önerilmesi bir rastlantı, düşünülmemiş öneri ve açıklamalar değil. Aksine bunların hepsinin birleşmiş bir karşı devrim yaratma konusunda oluşturulan belli bir planın parça parça açıklanan kısımları olduğundan şüphe yok.

Resmin sadece karşı devrimin, faşizmin hazırlıklarına ilişkin kısmını görmek devrimcilerin değil, yalınların işidir. Gerçekte, tekeli sermaye sınıfını ve emperyalist sermayeyi Türkiye tarihinde görülmemiş önem ve yöntemlere başvurmak zorunda bırakan devrimin gelişiminin ta kendisidir.

Egemen sınıf, bir yöntemden diğer bir yöneme keyfi tercihler nedeniyle değil, kendi varlık koşullarının zorunluluğu nedeniyle geçer. Sermaye sınıfı, devrimi engellemek ve sınıf egemenliğini koruyabilmek için Hitler faşizmi biçimine eğilim duymakta. Emperyalist güçler ise, devrim belasıyla karşılaşmaktansa Erdoğan gibi bir adama onay ve destek vermeyi tercih ediyorlar.

Tam da bu nedenle, ABD ya da Avrupalı emperyalistlerin Erdoğan'ın Hitler faşizmi özlemine karşı çıkacaklarını düşünenler fena yanlışlar. Devrimin önlenmesi adına onlar bu onayı çoktan vermişler. Kürdistan'da süregiden vahşete ses çıkarmamalarından daha açık kanıt olabilir mi?

Ama devrim bu vahşete rağmen yoluna devam ediyor. Artık Hitlervari bir faşizm de düzeni kurtaramayacak.

Kürt Halkının Yanında Olmak



11 Ocak 2016... Barış için Akademisyenler inisiyatifinden akademisyenler İstanbul ve Ankara'da bir araya gelerek, Kürdistan'daki çatışmaların ve hak ihlallerinin sona ermesi için başlattıkları imza kampanyasını duyurdular ve ülkede kıyamet koptu.

Daha birkaç gün önce bir canlı yayına katılan Ayşe öğretmen, "çocuklar öldürülmesin" çağrısı devlet cephesinde nasıl bir infial yarattı, onu destekleyenler nasıl her türlü saldırıyla karşılaştıysa, yine metni imzalayan 1128 akademisyenin aktibeti de aynı oldu.

"Devletin vatandaşlarına uyguladığı şiddete hemen şimdi son vermesini talep ediyoruz" denilen açıklama yayımları yayınlanmaz, saldırının ilk işaretini Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın "müsvede" ilan etti.

Ne demişti bu akademisyenler, "Bu ülkenin akademisyen ve araştırmacıları olarak bu suça ortak olmayacağız!", "Müzakere koşullarının hazırlanmasını ve kalıcı bir barış için çözüm yollarının kurulmasını, hükümetin Kürt siyasi iradesinin taleplerini içeren bir yol haritasını oluşturmasını talep ediyoruz"...

Baktığımızda söylemlerinde hiç bir şey yok. Alabildiğine pasif, alabildiğine hümanist. Ancak bu bile devlette tehlike çanlarının çalmasına yeterli oldu ve dört bir koldan saldırılar başladı. Önce "Türkiyeli akademisyenler birliği" de, "Yaşanan terör olaylarında terör örgütlerini destekleyen 'akademisyen' görünümü PKK destekçilerine karşı" imza kampanyası; başlattı ancak toplanan 100 küsur insanın kimi sahipleri imzanın kendilerine ait olmadığını ve isimlerinin izinsiz kullanılacağını açıkladı. Hemen ardından devletin

Televizyonu, radyosu, interneti gazetesi ile basın yayın organları, tekmili birden teslim oldu, faşizmin sözcülüğünü yapar duruma geldi. Satın alınanlar korkularla tehditlere boyun eğdi, iktidarın sesi ve kaleşörü durumuna geldi birer birer.

Satın alınmayanlar ise, ister burjuva ideolojisini savunsun, ister küçük burjuva ideolojisini, devletin hedefinde. Sosyalist,devrimci basın ise kelimenin gerçek anlamında namlunun ucunda!

Tutuklanan, gözaltına alınan, vurulan, kafasına silah dayanarak tehdit edilen basın emekçileri de artık basının günlük haber konuları arasında yerini aldı. Özellikle Kürdistan'da haber yapan, yaşananlara tanıklık eden ve anlatan basın emekçileri, saldırılardan her gün payını alıyor. Geçtiğimiz hafta zırlı araba bindirilerek gözaltına alınan meslektaşları için, ölüm makinalarının önüne geçerek "o benim kameramam" diyen muhabir, ondan önce eylem alanında "heyecanlı" olduğu için tutuklanan Beritan... Ve ard arda gelen basın emekçilerine yönelik tehditler, baskınlar, gözaltı, tutuklama,kaybetmeye teşebbüs haberleri... Hemen her gün rastladığımız bir olay haline geldi haber yapanların haber olması.

10 Ocak "Çalışan Gazeteciler Günü" idi. Kimse kutlamadı. Son 10 Ocak'tan bu yana yine onlarca gazeteci tutuklandı, "sahibinin sesi" olmadığı

tescilli tetikcisi Sedat Peker,barış bildirisini imzalayan akademisyenleri tehdit etti, "Oluk oluk kanlarınızı akıtacağız ve akan kanlarınızda duş alacağız" dedi. İşareti alan rektörlerse imza sahibi akademisyenlerin bazılarını üniversiteden atmaya başladı, haklarında peşpeşe soruşturular açılmaya başladı.

Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Fevzioğlu, akademisyenleri suçlarken, Kocaeli Üniversitesi Rektörü Hülagü, "Söz konusu devletin birliğiyle akademik özgürlük olmaz" dedi; Başbakan Ahmet Davutoğlu, bunun fikir özgürlüğü kapsamında değerlendirilemeyeceğini söyledi.

Kendi sözlerinin dışında tek bir farklı ses çıkmasına izin vermeyeceklerini, sesini yükseltenlere ise "neler yapabileceklerini" aylardır gösteren devletin bu saldırılarına karşı, halk da "susmayacağız" dedi. Yaşanan saldırıların ardından imza sahibi akademisyenlerin sayısı 2000'i geçerken, akademisyenler yeniden açıklama yaptı ve "imzamızın arkasındayız" dedi. "Bize yöneltilen tüm hakaretler ve tehditlerle ilgili hukuki süreç başlatacağız"



diyen akademisyenler, "barış taleplerimizi yineliyoruz. Tüm Türkiye'yi fikir ve muhalefet özgürlüğü, hakikat ve barış hakkı çevresinde kilitlenmeye çağırıyoruz." dediler.

Elbette bu başkaldırılarına destekler de gecikmedi. Önce kendilerine "Bağcı Üniversiteler" diyen öğrenciler imza kampanyası başlatarak, "Gururdur bize savaşa karşı sessiz kalmayanların öğrencileri olmak" dediler.

Ardından 200'den fazla gazeteci de bir bildiri yayımlayarak hedef gösterilen akademisyenlerin yanında olduklarını

Susmayacağız

için işten atıldı, öldürüldü.

Bu yıl 10 Ocak'ta Türkiye Gazeteciler Sendikası (TGS) ve DİSK/Basın-İş Sendikası İstanbul'da Tünel Meydanı'ndan Galatasaray'a "Gerçeğin Peşindeyiz, Teslim Olmayacağız" pankartı ile yürüdü. G-9 Gazeteci Örgütleri Platformu da "Gazetecilik Suç Değildir, Susma -



yacağız" pankartıyla Ankara'da Yüksel Caddesi'nde bir eylem yaptı.

TGS ve DİSK/Basın-İş ortak açıklamasında gazetecilerin çalışma haklarının yanı sıra, yaşam hakkının da tehlikeye olduğunu söyledi. Basın açıklamasında, "Çatışmaların giderek şiddetlendiği Kürt illerinde yaşananları kamuoyuna aktarmaya çalışan gazeteciler hemen her gün gözaltına alınıyor; başlarına silah dayanıyor; tartaklanıyor; tehdit ediliyor. Metin Göktepe'nin bir spor salonunda öldürülmesinden 20 yıl sonra gözaltına alınarak bir spor salonuna götürülen DİHA muhabiri Nedim Oruç'un gözaltında olduğunu kabul edilmesine sevinir olduk artık biz, bayramlara filan değil. (...)

Artık haber yapmaktan çok, ifade vermek için adliyelerdeyiz. (...)Sosyal medya üzerinden yaptıkları paylaşımlar dahi yargılanıyor. Sadece dava açsalar iyi. Doğrudan savcılara, hakimlere arkadaşlarımızı tutuklamaları için talimatlar veriliyor. Otuz a ş k i n

gazeteci hala cezaevlerinde. (...)Biz, bayramı kutlamayı tüm gazetecilerin özgürlüğüne kavuştuğu ve özgürce yazılabileceği güne erteledik. İnsanca çalışıp, insanca yaşayabildiğimiz zaman bayram kutlamaya başlayacağız. Ama unutmayın, tüm baskılara rağmen gerçekleri yazmaya devam edeceğiz. Haklarımızı alana kadar mücadele edeceğiz. Tüm meslektaşlarımızı sendikal örgütlenmelerine sahip çıkmaya, gerçek bir bayram yaşamak için örgütlü mücadeleye çağırıyoruz." dediler.

Biz de, sadece son 1 haftada gazetecilerin yaşadıklarına bir göz atalım dedik.

5 Ocak günü Van'da Kredi Yurtlar Kurumu ve evlere yapılan baskında 17 öğrenci gözaltına alındı, JINHA muhabiri Rojda Oğuz, 5 kişi ile birlikte tutuklandı. Aynı gün Silopi'de DİHA muhabiri Nedim Oruç, Şehit Harun Mahallesi'nde bulunduğu evden diğer mahalle sakinleri ile birlikte silah zoru ile çıkarıldı, Yenişehir Mahallesi Kapalı Spor Salonu'na götürüldü. Buradan da darp edilip yerlerde sürüklenerek zırlı araçla kaçırılan Silopi muhabiri Nedim Oruç'tan birkaç gün haber alınmadı. "Kaybedileceği" endişesi ile yapılan yoğun baskılar üzerine emniyet müdürlüğü Nedim Oruç'un gözaltında olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Nedim Oruç çıkarıldığı mahkemede,haberleri ve haber görüntüleri delil gösterilip tutuklandığında bedeninde günlerce süren işkencenin izleri vardı.

açıkladı. Gazeteciler "Savaşta değil barışta gazetecilik yapmak istiyoruz" dedi.

Barış İçin Edebiyatçılar İniyatifi de akademisyenlere destek olarak, "Ama'sız fakat'sız eğer'siz: Bu suça ortak olmayacağız! Barış İçin Akademisyenler İniyatifi'nin, yanındayız" dediler. Metnin ilk imzacı listesi 164 edebiyatçıdan oluştu.

400'ü aşkın sinemacı da yayınladıkları deklarasyon ile "Bizler Türkiyeli sinemacılar olarak, Barış İçin Akademisyenler İniyatifi'nin, 11 Ocak 2016 tarihinde hükümete yaptığı barış ve müzakere çağrısına destek veriyoruz. Düşünce ve ifade özgürlüğünün engellenmesini reddediyoruz. Eşitlik ve barışın yanındayız. Yaşam hakkının yanındayız. Özgür düşüncenin ve sanatın yanındayız. Ama'sız fakat'sız eğer'siz: 'Bu suça ortak olmayacağız!' Barış İçin Akademisyenler İniyatifi'nin, yanındayız" dedi. Onları tiyatrocular izledi.

Hukukçular ise 2000 imza ile bildiriye destek olurken, dünya çapında ünlü aydınlar da bir bildiri ile akademisyenlere destek olduğunu açıkladı. 14-15 Ocak günlerinde akademisyenler ardi ardına soruşturular, işten atmalar, kapılarını işaretlemele başladı. Sabah saatlerinde kapıları çalınarak gözaltına alındılar.

Yanı başımızda bir halk savaşırken, her gün yeni katliam ve infaz haberleri gelirken, Türkiye'de buna dair çıkan her "ses" büyük saldırılara uğruyor.

Bugün katledilen Kürt halkının yanında olmanın bedeli hedef gösterilmeler, işten atılmalar, soruşturular, işkenceler, gözaltılar, tutuklamalar ve infazlar oluyor.

Son bir haftada yaşadığımız bu iki örnek -Ayşe öğretmen ve akademisyenler-yaptığımız ne kadar basit ve hümanist bir eylem olsa da, faşizm için ne büyük bir tehdit oluşturabileceğimizi gösteriyor. En basit bir karşı koyuş, imza toplama,telefon konuşması bile olsa, karşı karşıya kalınan saldırıların büyüklüğünden, sistemi nedensiz korkuttugunu görebiliyoruz.

Demek ki, yapılacak daha büyük eylemler, kitlesel karşı koyuşlar, sistemin temelini son darbeyi indirecektir. O halde, Kürt ve Türk halklarının özgürlüğü için, faşizme hep birlikte baş kaldırmalıyız. Yıkana kadar.

tına alındı, JINHA muhabiri Rojda Oğuz, 5 kişi ile birlikte tutuklandı.

Aynı gün Silopi'de DİHA muhabiri Nedim Oruç, Şehit Harun Mahallesi'nde bulunduğu evden diğer mahalle sakinleri ile birlikte silah zoru ile çıkarıldı, Yenişehir Mahallesi Kapalı Spor Salonu'na götürüldü. Buradan da darp edilip yerlerde sürüklenerek zırlı araçla kaçırılan Silopi muhabiri Nedim Oruç'tan birkaç gün haber alınmadı. "Kaybedileceği" endişesi ile yapılan yoğun baskılar üzerine emniyet müdürlüğü Nedim Oruç'un gözaltında olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Nedim Oruç çıkarıldığı mahkemede,haberleri ve haber görüntüleri delil gösterilip tutuklandığında bedeninde günlerce süren işkencenin izleri vardı.

9 Ocak günü Şırnak Dicle Mahallesi'ndeki Sağlık İl Müdürlüğü binasının pencerelerindeki mevzilerden özel harekat polisleri, görüntü almaya çalışan gazetecilere ateş açtı; bu saldırı saniye saniye görüntülendi. Keskin nişancı ateşinden şans eseri yaralanan olmadı.

10 Ocak sabah saatlerinde Dargeçit'te yapılan ev baskınlarında DİHA muhabiri Murat Verim ve İrfan Yakut adlı bir kişi gözaltına alındı.

Sosyalist, devrimci ve özgür basın, bir yıla daha böyle başladı...

Bizim yazı işleri müdürümüz de hala Tekirdağ F Tipi Cezaevinde...

Nazım Ormanında Gündüz Gece...

Memleket mi, yıldızlar mı
Gençliğim mi daha uzak
Kayınların arasında
Bir pencere sarı sıcak..

Büyük şair Nazım Hikmet'in 114. doğum gününde Tiyatro Simurg'dan yeni bir oyun... Nazım Ormanında Gündüz Gece... İnsan hayatının hiçe sayıldığı bir dönemde, bilginin hiçe sayıldığı günlerde, bize sıcak bir pencere gibi geldi Tiyatro Simurg'un Nazım oyunu...

Oyun Nazım ustanın ölüm sahnesiyle başlayıp, geçmişe doğru bir yolculuğa çıkıyor bizi. Seçilen şiirler ve onu destekleyen resimlerle oyun çok iyi beslenmiş. Ustanın mapusluk hayatı ve ayrılıkları öyle kolay dayanılır türden değil. İnsanın seçimleri belirler hayatını bu yolda da ilerler insanlığı. Bir de ölümüne inanmışsa davasına, bize vız gelir duvarlarımız, der usta.

Bazen kederlenir, bazen hiddetlenir ve bazen coşar ama içindeki sevgiyi hiç bir zaman kaybetmez. Onu en çok üzen uzun ayrıklar olmuştur sevdiğilerinden, kimbilir belki de ona bu şiirleri yazdırır. On üç yıllık mapusluktan sonra da Nazım hayata sınıksız bağlanır ama



mutluluğu kısa sürer, rahat bırakmayacaktır faşizm onu. Askere almak isterler. Memed yeni doğmuştur. Ya askerde öldürülecek ya da kaçıp vatan hınlığı vurulacak alınca. Ve kararını verir; eşinden, oğullundan ayrılmak istemese de Moskova'ya gider.

Yine ayrılıklar ve özlemler içini kemirir. Dünyayı gezer, barış ödülleri alır ama hep içinde memleket hasreti yanar. Tabi ki bir tarafı hep eksiktir oğlu Memed eşi Münevver'i bir daha göremeyecek olması ustayı daha kederlendirir. Moskova ona yeni bir hayat yoldaşı sunar Vera artık ölümüne kadar ona yoldaş olacaktır. Havana, Prag, Paris, Roma ve Afrika us-

tanın şiirlerini okuyacağı ve derdini anlatacağı yerler olur. Ustanın hayat hikayesini anlatan bu oyunun, şiirleri daha bir güzelleştiren müzikleri de bir harikaydı. Nazım Ormanında Gündüz Gece, Nazım Hikmet'in hayat hikayesini, şiirlerini, özenle hazırlanmış müzik eşliğinde bize sundu. Ne diyelim elinize ve emeğinize sağlık Tiyatro Simurg seyirciniz ve sahneniz bol olsun

Devinim Tiyatrosu.

IHD Dayanışma Gecesinde Denize Ezgi



İnsan Hakları Derneği Antep Şubesi, 9 Ocak Cumartesi günü dayanışma etkinliği düzenledi. Yaşanan sokağa çıkma yasakları ve saldırıları, ölümleri protesto etmek için düzenlenen etkinlikte Şair Şükrü Erbaş ve Grup Denize Ezgi yer

aldı.

Etkinlik Dernek başkanının açılış konuşmasıyla başladı ve ardından Denize Ezgi sahneye çıktı. Denize Ezgi'nin marşları ve türkülerinin ardından Şükrü Erbaş önce süreç ile ilgili konuştu, ardından şiirlerini seslendirdi.

Etkinlikte Barış anneleri de konuşma yaptı. Katledilen üç devrimci kadın Seve Demir, Fatma Uyar ve Pakize Nazırı anarak başlayan konuşmasının devamında, katliamlara karşı sessiz kalınmaması, birlik ve dayanışmanın büyütülmesi gerektiği vurgulandı.

Dayanışma etkinliği, yeniden sahne alan Grup Denize Ezgi'nin ezgileriyle son buldu.

ÜÇ TAŞIN MASALI

Ayışığı Çocuk Oyuncuları
A.S.M.T.K.C.Ö.Ö.T.

Çocuklardan Büyüklere Masallar
Yazan: Devinim Tiyatro Atölyesi
Eğitmen-Yönetmen: Cihan Özdeniz
Yönetmen Yard: Ercan Ballıoğlu
Sesiz Yönetmeni: Sonuçlu Yücel
Atlı Tasarım: Ayışığı Çocuk Oyuncuları
Atlı Editörü: Dilşad Pelin İpek

Oyuncular:
Dilara Sıla Kara
Emek Aze Özdemir
Elif Nisan Çetin
Fidel Nehir Yılmaz
Gülşu Naz Dönmez
Nil Su Tokmak
ve Ercan Ballıoğlu

DİVRİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİ
Arnalı Mesjid Mah.
İstiklal cad. Suriye Pasajı
No:166 Kat:2 D:37 Bayoğlu
0212 292 20 20

24 Ocak Pazarı Saat 17:00

**DEVİNİM ÇOCUK OYUNCULARI
ÜÇ TAŞIN MASALI İLE
DİVRİĞİ KÜLTÜR DERNEĞİNDE**

Devrimin Kartalları Almanya'da Anıldı

Almanya çağımız emperyalist-kapitalist sisteminin amiral gemilerinden biridir. Dünyanın geri kalanını kasıp kavuran açlık, yoksulluk ve savaşlardan en az etkilenen ülkelerden biridir. Ama buna rağmen her yıl, Rosaların anması için binlerce, on binlerce insan Berlin'in dondurucu soğukunda yollara dökülür. Neredeyse yüz yıl önce katledilmiş devrimcilerin anısına olan bu güçlü bağlılık neyle açıklanabilir?

Almanya tarihinde gelip geçmiş sayısız politik önderler var. Rosalarla aynı dönemde, milyonlarca üyesi olan Alman Sosyal-Demokrat partisinin başında bulunan Kautskyler ve daha başkaları var örneğin... Hiçbiri devrimin tutkusunu böylesine canlı ve güçlü yansıtmaz. Sadece Rosa Luxemburg ve Karl Liebknechtler devrim ve komünizm davasının kartalları olarak yaşamaya devam ediyorlar. Çünkü çağımızın en güçlü tutkusu burada, Almanya'da bile, devrim ve komünizm tutkusudur.

Onlar, devrim ve komünizm davasının kartalları ismini hak ettiler. Çünkü en zorlu savaş koşullarında, pek çoklarının kendi burjuvalarıyla uzlaşma yolunu seçtiği koşullarda uzlaşmamaya, ayaklanmaya cüret ettiler. Yenildiler ve katledildiler. Spartakist



ayaklanması zafere ulaşamadı. Ama yüz yıl sonra bile on binler halen tutkuyla onların devrimci anısına bağlı olduğunu ilan ediyorlarsa; anıt mezarlar kızıl karanfillerle kaplanıyor ve sıkılı yumruklar intikam ve devrim yeminlerine tanıklık ediyorsa, bu yenilgiyi kabul etmiyoruz demektir.

Bugün Ortadoğu'dan Latin Amerika'ya oradan Avrupa'ya kadar her yer ezilenlerin ayaklanmalarına sahne oluyor. Kapitalist sistem halklara yıkımı, ölümü dayatıyor. Ya o bizi yıkıma devam edecek ya da biz onu yıkacağız. Bu kavgada sadece sömürücü sınıf değil, onlarla beraber davrananlar ve onlarla uzlaşma yolunu arayanlar da yok olmaya mahkumlar. Ne arkalarından ağlayan olacak, ne de anılarına bağlılık yeminleri edenler. Sadece devrimi sonuna kadar götürme kararlılığına sahip olanlar insanlığa esin kaynağı olmaya devam edecekler.

"Ölülerimiz bizi uyarıyor" yazıyor anıt mezarda. "Uyarı"nın anlamı budur. Sadece devrimci olan yaşamaya devam eder. Çünkü devrimler çağı sürüyor.

Rahat uyuyun yoldaşlar. Devrimin kartalları bütün kıtalarda savaşıyor. Bizim davamız, komünizm, tarihin en güçlü tutkusudur!

Plaza De Mayo Anneleri Kürt Kadınları İçin Eylemde

Arjantin'in başkenti Buenos Aires'te, Plaza De Mayo Anneleri, her Perşembe gerçekleştirdikleri eylemi, bu defa katledilen Kürt kadınlarına adadı.

14 Ocak günü Plaza De Mayo Anneleri ve Kürdistan-Latin Amerika Dayanışma Komitesi'nin çağrısı üzerine toplanan 200'den fazla kişi, Paris'te katledilen Kürt kadın siyasetçileri Sakine Cansız, Fidan Doğan ve Leyla Şaylemez ile Silopi'de katledilen Sêvê

Demir, Pakize Nayir ve Fatma Uyar için yürüdü.

Analar, "Üç yıl önce üç devrimci Kürt kadınına karşı TC devleti ve Avrupa'daki işbirlikçileri tarafından işlenen cinayet ve insanlık suçu; yine başka üç Kürt devrimci kadına karşı Silopi'de



ayın TC devlet güçleri tarafından gerçekleştirilmiştir. Bu cinayetlerle kahraman Kürt kadın mücadelesi yıldırılmak istenmektedir. Sonuna kadar bu cinayetlerin sorumlularından hesap sormak için mücadele edeceğiz" denildi ve dünya kamuoyu ve kurum-

ları, Kürt kadınlarının mücadelesiyle dayanışmaya çağıldı.

Politik Tutsaklara Özgürlük

Bask bölgesinde her yıl düzenlenen politik tutsaklar için yapılan eylem, bu yıl da 9 Ocak günü düzenlendi. Sınırın iki tarafında gerçekleşen eylem, Fransa tarafında Bayonne kentinde, İspanya tarafında ise her zamanki gibi Bilbao'da düzenlendi. Yüzbinlerce insanın yürüdüğü eylemde İnternasyonal Dayanışma Grubu da "Katil Türk Devleti" yazılı pankart açtı.



Faşizmin Her Saldırısı Bizi Daha Da Kenetliyor Birbirimize



Kürt halkına yapılan katliamlara ve infazlara karşı harekete geçen ve çağrı yapan akademisyenlere-aydınlara, faşizm tarafından yapılan saldırılar, bu defa gözaltılarla devam ediyor. Kürt halkının mücadelesinin yanında olan her kesime faşizm saldırmaya, korkutmaya çalışıyor.

Ama bilmiyorlar ki, faşizmin her saldırısı bizi daha da kenetliyor birbirimize! Daha güçleniyoruz. Akademisyenlerin başlattığı bu çağrı, şimdi devrimin tüm toplumsal güçlerinin de sahiplenmesiyle daha

da büyüyor. Bu çılgın, şimdi Türkiye halklarının yüreğine tohumlarını bırakmaya devam ediyor. Kürt Halkı Yalnız Değildir

Emeğe Ezgi

"Umut İle, Sevda İle, Düş İle Dayan"

Türkiyeli ve Kürdistanlı sanatçılar, Akademisyenlere destek olduklarını belirten bir açıklama yayınladılar. Aralarında Emeğe Ezgi ve Devinim Tiyatro Atölyesi'nin de bulunduğu sanatçıların açıklaması şöyle:

"Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan ve sürgünde olan sanatçılar olarak; Akademisyenler İnisyatifi'nin 11 Ocak 2016 tarihinde yaptıkları açıklama ile hükümetin işlediği suçlara ortak olmama çağrısına dönük geliştirilen faşizan uygulamaları kabul etmeyeceğimizi belirtiyoruz. Bu uygulamalar karşısında verilen haklı mücadelenin içinde olacağımızı kamuoyuna duyuruyoruz.

Unutulmasın ki, bu uygulamaların coğrafyamız da yaşayan her insanın ırk, din, dil, mezhep, cinsiyet ayrımı gözetmeksizin en temel hak olan düşünce ve ifade özgürlüğünün engellenmesi, yine Kürdistan ve Kürt halkı üzerinde geliştirilen katliam ve yıkımı örtme, gizleme girişimi olduğu açıktır.

Özdele Sur, Cizre, Silopi ve Kürdistan'ın genelinde ayları aşan sıkıyönetim uygulamaları, sokak ortasındaki infazlar, çocuk ve kadın katliamları, toplu göçertme, kentleri insansızlaştırma politikaları faşizmin ta kendisi olduğu gibi ona karşı direnişi de meşru hale getirmektedir.

Zulüm ile abad olmayı dileyenlere mazlumun tarihsel haklılığıyla karşılık vermek ahlaki ve vicdani bir sorumluluktur.

Yüzbinlerce yurttaşın yaşadığı kentlerin kuşatıldığı, insanların en temel ihtiyaçlarını karşılayabilmek için beyaz bayrak açtığı, beyaz bayrak açan yaşlı, kadın ve çocukların vurularak öldürüldüğü, devletin adalet, eğitim, sağlık hizmeti götürmediği şehirlerin olduğu yerde demokratik sosyal hukuk devleti yoktur.

Bilinmelidir ki; haklılığın, doğrunun, mazlumun yanında saf tutan, demokratik, özgür, eşit, adil bir dünya ve toplum için mücadele eden halklar; bilim insanları, aydınlar, sanatçılar, tutuklanamaz, gözaltına alınamaz, yargılanamaz...!

Demokratik bir toplumun gereği olan "düşünce ve ifade özgürlüğünün" statik güç odakları tarafından temel hukuk normları ihlal edilerek, linç kültürü ile yok edilmeye çalışılması hakikati gizlemeye ve barışı yok etmeye yönelik çabalaradır.

Hukuk yoksa, adalet yoksa, barış yoksa, kent yoksa, vicdan yoksa, hesap sormak yoksa, şeffaflık yoksa zulüm vardır; zalim vardır. Zulüm varsa Sokrat'tan Galileo'ya, Şeyh Bedrettin'den Nesimi'ye, Feqije Teyran'dan Pir Sultan'a, Rene Chair'den Victor Jara'ya direniş vardır.

'...Nerede olursan ol / İçerde, dışarıda, derste, sırada, / Yürü üstüne üstüne, / Tükür yüzüne celladın, / Fırsatçının, fesatçının, haymın... / Dayan kitap ile / Dayan iş ile. / Tırnak ile, diş ile, / Umut ile, sevda ile, düş ile / Dayan...!' Ahmet Arif

18.01.2016

Türkiye ve Kürdistanlı Sanatçılar"

YAŞAR BULUT KARARGAHI'YLA DAHA GÜÇLÜYÜZ



Rojava'da bir dizi cephede, enternasyonal savaşçılar olarak savaşın içindeydik uzunca bir süredir. Çatışmalar boyunca en ön saflarda yerimizi aldık. Tüm bu süre boyunca güçlerimiz yeni katılımlarla büyüdü. Savaşçılarımız çeşitli dallarda eğitimini tamamladı. Artık çalışmalarımızı kendi karargahımızda yürütecek şartlar oluştu. TKEP/Leninist savaşçıları olarak karargah bina-

mızı seçtik. Hızla eksiklerin tamamlanmasına giriştik. Ve nihayet merkez karargahımız tam manasıyla hizmete girdi.

Yaşar Bulut (Agit) sonsuzluğa uğurladığımız ilk leninist gerillamız. THKO'dan partimize kurulan köprünün ilk ölümsüzleşen gerilla savaşçısı. Haliyle karargahımıza adını veren de o



oldu. Artık Yaşar Bulut Karargahı'yla daha güçlüyüz.

Denizlerin yoldaşları olarak Filistin'den Rojava'ya devrimci enternasyonalist dayanışmanın izinliyiz. Burada tüm gücümüzle Rojava, Türkiye ve Kuzey Kürdistan devriminin zaferi için mücadele ediyoruz. Mücadelemiz bundan sonra daha etkili ve güçlü olacaktır. Yaşam bizden yana, yaşam devrimden yana!

Rojava Devrimi İlerlemek Zorunda

Rojava devrimi savaş meydanlarında, cephelerde gösterdiği parlak başarıları ekonomi ve toplumsal yaşamın yeniden inşasında da göstermek zorunda. Yeni toplumsal yaşamın kuruluşunu başarmak zorunda. Sosyalizme doğru ilerlemek zorunda. Bu korkunç savaş yıkımının üstesinden ancak bu şekilde gelebilir.

Her devrimin zorlu dönemleri olur. Geçmek zorunda olduğu eşikler vardır. Enerjisini korumak, hatta güçlendirmek zorunda olduğu eşikler... O eşiklerde durulamak, oyalanmak, devrimin çürütmesi/gerilemesi riskini doğurur.

Halk yığınlarının, emekçilerin maddi yaşamlarında hızlı iyileştirmeler gerçekleştirmek, her gerçek halk devriminin en acil görevidir. Her ne pahasına olursa olsun kararlı adımlarla maddi yaşamın yeniden ve daha gelişkin örgütlenmesini başarmak zorundadır devrim.

Rojava devrimi bu türden eşiklerden geçiyor. Bir yandan savaş sürüyor tüm acımasızlığıyla. Dünyanın hemen tüm belli başlı güçleri bir şekilde bu savaşın içinde, ortasında. Doğrudan veya dolaylı olarak sürece müdahil oluyor. Cephe hatları sürekli değişiyor. Köyler, kasabalar el değiştiriyor. Bu çok yönlü savaş ve çatışmaların ortasında sıradan halk yokluk ve yoksunluklar ortasında yaşamını idame ettirmeye çalışıyor.

Yüzünü çevirdiğiniz her yerde savaşın derin izleri var. Çeşitli düzeylerde yıkılmış kentler, kasabalar; bomba çukurları, mayınlar; çalışmaz hale gelmiş geniş petrol alanları, çöken altyapılar... Kentler, kasabalar arası yollar çeşitli güçlerin kontrol noktalarıyla bölünmüş durumda. Halkın ihtiyaç duyduğu malların sorunsuz ulaştırılması gerçekten güçlüklerle karşılaşılıyor. Bu petrol ülkesinde akaryakıt istasyonları doğru düzgün çalışmıyor. Yol kenarlarında "ev yapımı" yakıtlarla idare ediliyor. Genel ekonomik yaşam durgun. Askeriye, hemen her yerde ekonominin temeli haline gelmiş. Savaş güçlerinin varlığı bir parça yerel pazarları canlandırıyor. Ama genel bir yoksulluk, derin sefaletin izleri, kent yaşamının çökmüş hali yaygın.

Salt siyasal anlamda egemen olmak, yahut kendi geleceğini kendi ellerine alabilmenin araçlarına kavuşmak, bir devrimin yaşaması için yetmez. Halk devrimi acilen emekçi yığınların yoksulluk ve yoksunluğunu giderecek adımları atmak, bunun araçlarını oluşturmak zorunda. Savaşın varlığı ve getirdiği zorluklar teoride bir "hafifletici sebepler" olabilir. Lakin pratik yaşamda hükmü olmuyor bunların. Nihayetinde toplum yaşamı son derece "materyalisttir". Maddi gerçeklikler üzerinden ilerler. Maddi yaşamda bir iyileşme ve ilerleme gerçekleşmezse, en kritik anlarda ihtiyaç duyulan halk desteğini yitirmek ne yazık ki olasıdır.

Rojava devrimi savaş meydanlarında, cephelerde gösterdiği parlak başarıları ekonomi ve toplumsal yaşamın yeniden inşasında da göstermek zorunda. Yeni toplumsal yaşamın kuruluşunu başarmak zorunda. Sosyalizme doğru ilerlemek zorunda. Bu korkunç savaş yıkımının üstesinden ancak bu şekilde gelebilir. Tüm olumsuz koşullara rağmen atılan adımlar, gösterilen çabalar var ve bunlar elbette çok değerli. Ama buradan daha ileriye gitmek, devrimin toplumsal ve iktisadi köklerini derinleştirmek zorundayız. Zaferin yolu buradan geçiyor.

Yüzlerdeki umut dolu bir bebeğin gülümseyişiyim dağların yücesinde kanat çırpın bir kartalım uçsuz okyanuslara baş kaldıran asi bir Denizim halkımın elinde patlayan mavzerim zindanlarda özgürlük diye haykırırım Filistin'de katledilen çocuğum Küba'da sonuna kadar Devrim diyen CHE'yim Sovyet halkının bağrında kızıl bir bayrağım Kürdistan'da ateşe, ateşle karşılık veren bir gerillayım fabrikalarda emiğini satan proleterim Suriye'de ölümsüzlüğe zılgıtlarla uğurlanan bir militanım hepsinden önemlisi dar ağacını göğüsleyen

DENİZ, YUSUF, HÜSEYİN'İM Kızıldere'de ölmek var dönmek yok diyen MAHİR ve yoldaşiyim ölüm oruçlarında sonuna kadar direnen AYSUN'UM, SİBEL'İM 1982'de idam edilen ilk üç proleter SEYİT'İM, ETHEM'İM, NECATİ'YİM dedim ya ben bütün güzelliğimi güneşe veren asi bir militanım...

Rojava'dan Leninistler Baran Dersim

Em Hatın Amed



Yüzlerce yıl bir çok kavim ve medeniyeti içinde barındıran Dicle-Fırat arası kadim topraklar şimdi öfkeli haykırışlarla, anaların göz yaşlarıyla sulanıyor. Kimi medeniyetleri kendine kabul etti, kimileri de işgal ederek girmiş bağrına Mezopotamya'nın. Bu bereketli topraklar nice bedenleri içine almaktan doydular da, insanlığı yaşamları koparıp toprağa kavuşturmadan yorulmadı. Kana bulanmak isteniyor Mezopotamya, isterler ki başeğsin Kürdistan, isterler ki zorla girdikleri topraklarda görkemli direnişler yaşanmasın. Bir tek sahibi kalmamacasına teslim alsınlar.

Amed'deyiz, yürüdüğümüz her yerde, attığımız her adımda direnişin görkemini aynı zamanda işgalin simgelerini görüyoruz. Bu kadim toprakların belki de son istilacılarının akreplerini, tomalarını, öbüslerini görüyoruz sokak sokak, köşe köşe. Ve seslerini duyuyoruz özgürlük savaşının patlayan gümbürtülerinin. 43 gündür abluka altında Amed'in Sur ilçesi. Hendeklerin ardındaki yaşamları gidip görüp, değişip dokunmak istedik.

İstanbul emekçi halkının sunduğu destek ve dayanışmayı Emekçi Kadınlar olarak kendi ellerimizle ve yüreğimizle sunmak istedik direnişçi Kürt halkına. Vardık, neredeyse her gün ölümlerin yaşandığı Diyarbakır'ın yaşlı ve hüznü, aynı zamanda umutlu havasını soluyarak. Sümerpark'ın yolunu tuttuk, bir hafta önce devlet tarafından katledilen 3 devrimci kadının taziyesine katıldık. Bunca zaman bir çok savaşçı yitirmiş, ölümsüzlüğe uğurlanmış bu halkın sonsuzluk karşısındaki metanetli duruşları müthiş bir saygıyı hak ediyor. Ölümsüzlüğe uğurladıkları her bireyin yarattığı değere sahip çıkan dik duruşları düşmana korku salan yegane şey diye aklımızdan geçiyor. Taziyemizi bildirip selam verip ayrılıyoruz. Rojava Yardım-

laşma Derneğine uğruyoruz. Görüştüğümüz, konuştuğumuz herkeste aynı ifade, gözler böyle bakıyor, yüzler onu anlatıyor. "Neden Türkiye bu kadar sessiz, batı bizim çığlımızı duymuyor?". Bunun üzerine sohbetimiz epey zaman aldı. Herkesin yararı ve ortak beklentisi bu. Değerli temennilerle ayrılıyoruz oradan, Amed'le ateşten köprü kurmak için oradaydık ve kadınlar bu köprünün sağlam ayakları olmalıydı.

Kutsal sayılan bazı değerler vardır. Cenazelerin gömülmesi gibi ritüellerin yerine getirilmesi Kürdistan'da ne kadar da zor. Rozerin Çukur, Ramazan Öğüt, İsa Oran ve Mesut Seviktok'ın ölü bedenleri günlerdir Sur'da bekletiliyor. Analar almak için çok uğraşmışlar, 20 metre varmış aralarında. Uzanacak ki alsın oğlunun, kızının bedenini. Polis "çekil, sıkırm" demiş. Çok direnmiş alamamışlar. Düşmanın elinde silah, damlarda keskin nişancılar, analarda ise sadece verecek bir can. Onu da çocuğunun bedenine kavuşup toprağa gömbilmek için ölüme yattırılmış. 12 gündür açlık grevindeydiler çok yormadan sorduk, Türkiye'de kadınlara analara ne söylemek istersiniz. Söyleyecek çok sözleri vardı feryatları, fışanları. Yine de sadece seslendiler "hiçbir ana göz yaşlı dökmesin, ne bekliyorsunuz. Kalkan, ayağa kalkın. Analar ağlamasın, çocuklar ölmesin!" Rozerin'in resmini öpmeye kıyamayan, resme düşen her gözyaşını silen annenin yüzü anlatıyordu çektiği acıyı. Düşmanın elinde rehin kalmış bedeni olsa bir toprağa gömme acısı biraz olsun dinecekti belki. Acısı öfkesini, öfkesi kinini biliyor.

Omuzumuzdaki yük giderek daha da ağırlaşıyor. Değdiğimiz her temas, kurduğumuz her bağ sorumluluğumuzu kat be kat artırıyor.

Hendeklerin ardındaki yaşamı görmeye gi-

diyoruz. Ofis'ten Sur'a yürürken, sağlı sollu polis bariyerleri kenarlarda duruyor. Çıkarılacak yeni yasalar için hazırda tutuluyorlar.

Tarihi Diyarbakır surlarının içinden geçiyoruz, daracık Suriçi sokaklarından. Yer gök patlama ve kurşun sesleriyle sarsılıyor. Kimi zaman aralıksız patlama sesleri geliyor. Hendeklere gitmek istiyoruz, yıldırım düşer gibi patlıyor roketler. Çok fazla arama noktası var, köşe başları donanımlı özel hareketçilerle tutulmuş. Bir ana çeviriyor bizi, kürtçe "oradan gitmeyin polisler var. Buralı değilsiniz aırlar siz" diyor. Gece sabaha kadar yeni sevkiyatı yapmış devlet çatışmalar çok sert ilerliyor. Suriçi halkı almış patlama seslerine, yaşamın kendi doğallığı gibi bakıyorlar. Sessizlik var çocuklar çok çıkmıyor sokaklara. Suriçi'nden Şeyh Sait Meydanı'na doğru ilerlerken yasaklanan sınır içinde olduğunu öğreniyoruz. Çok ciddi sert çatışmalar yaşanmış burada. Öyle ki meydana yakın hastanenin üst kısmı polisin açtığı ateş sonucu paramparça olmuş. Yerlerde patlamış cam kırıkları oralarda yaşanan olayları anlatır gibiydi.

Diyarbakır'a dair söylenecek, anlatılacak çok şey var. Kürdistan'da bir devrim yaşanıyor. Ve kadınlar... Tüm organizasyonlarda, yaşamın devam etmesi adına ne varsa, kadınların elinden geçiyor. Hendeklerde gençlik savaşyorsa eğer ardında kadınların başını çektiği koca bir halk devrimi ilmek ilmek yaşayarak örüyor. Ne kadar çatışma diye söz etsek de, yaşananlar büyük savaşlarda olan şeylerdi. Tam tekmil donanımlı düzenli ordu karşısında 42 gün boyunca geri çekilmeyen sergilenen irade, Sur'u savunanların devrime olan inancını gösteriyor ve halka dayanarak büyük gücünü.

Kürdistan'da bölgesel de olsa savaşlar yaşanırken, bu büyük mücadeleyi Türkiye'ye taşımak, burayı Kürdistan'a çevirmek, öncelikli bu ülkenin devrimci demokrat güçleri ve emekçi halkların görevidir. Madem ki Amed'le ateşten köprüler kuruyoruz, biz kadınlara çok iş düşüyor. Kürt halkı özgürleşmeden hiçbirimiz özgür olamayız. Özgürlük çığlımızı, Kürt halkının mücadele ateşiyle harlıyoruz. Sokak sokak, mahalle mahalle, şehir şehir örgütlenerek devrimin temellerini atmak için Kadın İsyen Komitelerinde birleşiyoruz.

Ve Kürdistan Sümerlerden, Akadlara, Asurlardan, Babillere ne işgaller görmüş bu kadim topraklar. İşgallerle değil, zafer özgürlük uğruna savaşın olmuştur bugün Kürt halkının, onunla birlikte zulme karşı savaşanların.

Emekçi Kadınlar - EKA

